Sfânta cuvioasă Melania romana

(s.v. 31 decembrie / s.n. 13 ianuarie)

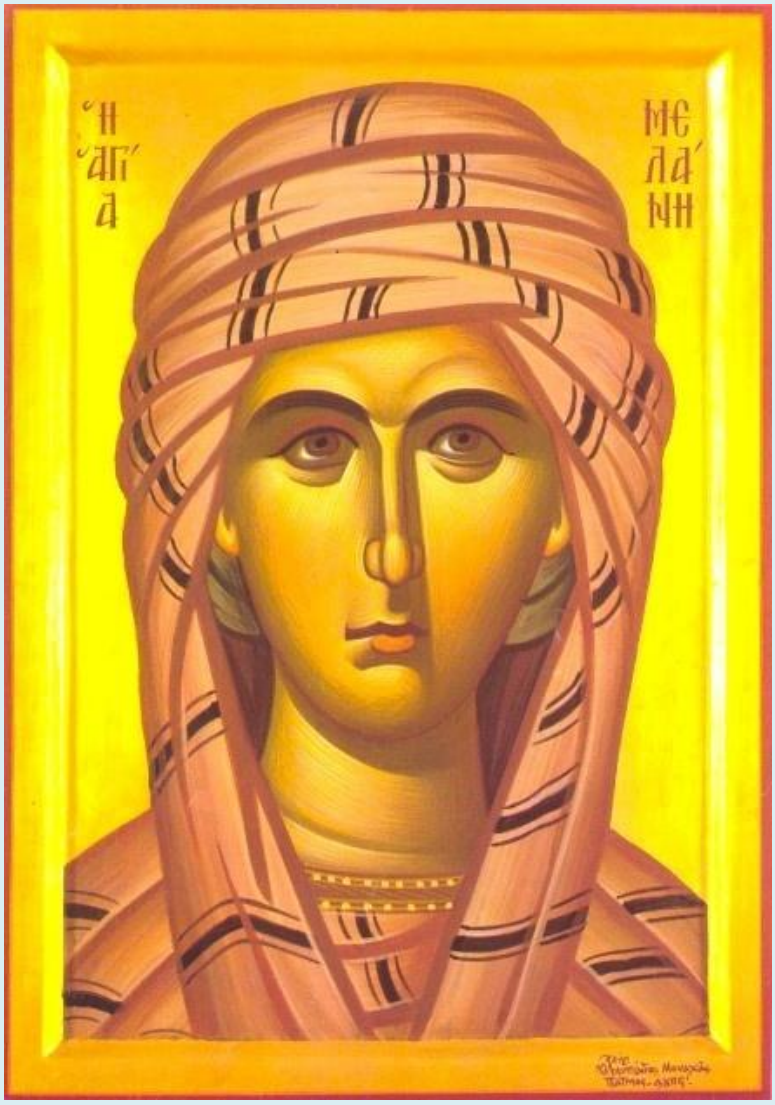

Materiale despre Sfânta cuvioasă Melania romana:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Melania%20(31%20dec.)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Melania+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Melania+

****

Cuvioasa Melania romana († 439) - Provenea dintr-o familie bogată, părinţii ei fiind Publicola şi Albina. Astfel, părinţii Melaniei dorind nepoţi care să le moş-

tenească averea, au căsătorit-o pe Melania de la vârsta de 14 ani cu tânărul Apelian, fiul prefectului Romei, în vârstă de 17 ani. Deşi, Apelian şi Melania au fost binecuvântaţi cu doi copii nu s-au putut bucura de ei deoarece au murit rând pe rând. Melania credea că moartea copiilor este pedeapsă de la Dumnezeu pentru că nu a urmat pilda bunicii care îmbrăţişase viaţa monahală. După moartea tatălui ei, Melania a renunţat la averile materiale împărţind săracilor şi ajutând bisericile şi mănăstirile din Cartagina. După o călătorie în Egipt, Melania, Apelian şi Albina s-au oprit în Ierusalim unde s-au călugărit cu toţii. Au mai zidit o biserică în care au adus moaştele proorocului Zaharia şi o mănăstire de maici în care Melania a fost stareţă. Bătrâna Albina a zidit o casă lângă muntele Eleonului, care după moartea ei a fost transformată în mănăstire. La 14 ani după aşezarea lor în Ierusalim, bătrâna Albina a murit, iar mai târziu şi Apelian. Cât priveşte pe Melania, i-a fost rânduit să îl aducă la Hristos pe unchiul ei Volusian. Acesta era comandantul oştilor din Roma şi pe când se afla la Constantinopol i-a trimis Melaniei o scrisoare la Ierusalim în care îi spunea că ar vrea să o vadă. În urma acestei întâlniri, Melania a reuşit să îl convingă pe unchiul ei să se boteze şi să accepte credinţa în Mântuitorul nostru Iisus Hristos. La câteva zile Volusian a murit, Melania îngropându-l în Constantinopol. După ce s-a întors la mănăstirea ei, în Ierusalim, Melania a trecut şi ea la Domnul. Cuvioasa maica noastră Melania Romana (numită şi Melania cea mică sau Melania cea tânără) a trăit în timpul împăratului Honoriu, fiul lui Teodosie cel mare, în jurul anului 400. Prăznuirea ei se face la 31 decembrie. Nu trebuie confundată cu Sfânta cuvioasă Melania cea bătrână, care a fost bunica ei (pomenită pe 8 iunie).

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei..... 4

În această lună (decembrie), ziua a treizecea - Sfânta mucenită Anisia. Tot în această zi, cântăm şi slujba cuvioasei Melania, pentru că în 31 de zile, se odovăieşte praznicul Naşterii lui Hristos (Minei)..... 8

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Melania Romana..... 38

Acatistul Sfintei Melania romana (31 decembrie)..... 46

Imnografie..... 58

Viețile Sfinților - Viața cuvioasei maicii noastre Melania Romana 60

Sfânta Melania Romana - drumul spre sfințenie..... 73

Sinaxar - Pomenirea cuvioasei maicii noastre Melania Romana..... 75

Sinaxar - Odovania praznicului Naşterii Domnului; Sfânta cuvioasă Melania Romana..... 77

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Odovania praznicului Naşterii Domnului; Sfânta cuvioasă Melania Romana; Sfântul mucenic Hermes (Slujba în noaptea trecerii dintre ani)... 78

Proloage din 31 decembrie..... 80

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Melania Romana 87
Cântare de laudă la Sfânta cuvioasă Melania Romana 89
Cugetare 90
Sfânta Melania - un chip al blândeții și al smereniei 92
Icoane 94

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

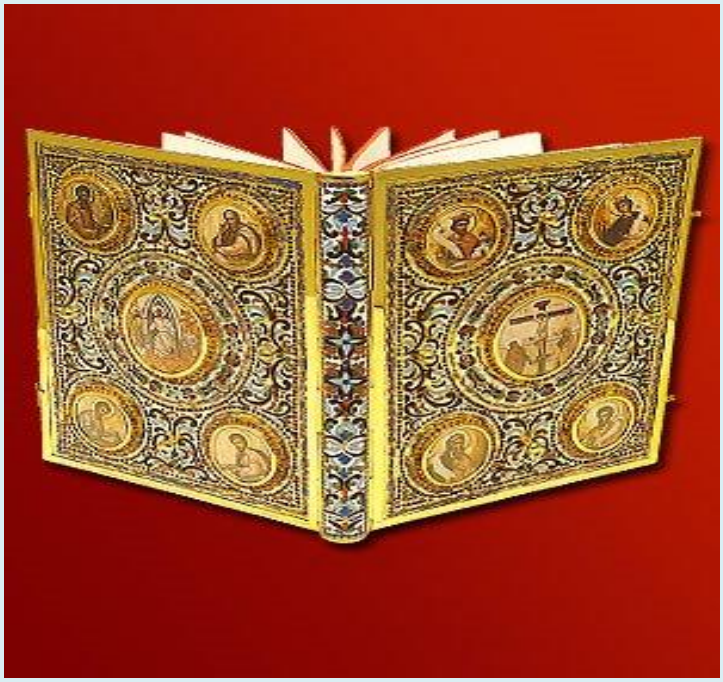

Ev. Luca 7, 36-50

36. Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Şi intrând în casa fariseului, a şezut la masă.

37. Şi iată era în cetate o femeie păcătoasă şi aflând că şade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir.
38. Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.
39. Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.
40. Şi răspunzând, Iisus a zis către el: Simone, am să-ţi spun ceva. Învăţătorule, spune, zise el.
41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.
42. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult?
43. Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat.
44. Şi întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi, Mi-a udat picioarele şi le-a şters cu părul ei.
45. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.
46. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.
47. De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte.
48. Şi a zis ei: Iertate îţi sunt păcatele.
49. Şi au început cei ce şedeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă şi păcatele?
50. Iar către femeie a zis: Credinţa ta te-a mântuit; mergi în pace.

Apostol

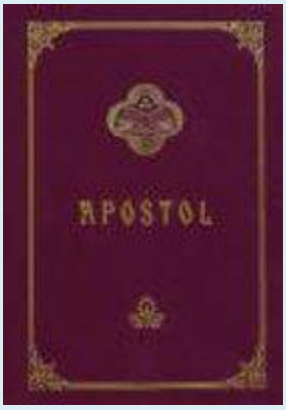

Epistola către Coloseni a Sfântului apostol Pavel

Coloseni 1, 1-11

1. Pavel, apostol al lui Hristos Iisus prin voinţa lui Dumnezeu şi Timotei, fratele nostru,
2. Sfinţilor şi credincioşilor fraţi întru Hristos, care sunt în Colose: Har vouă şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru şi de la Domnul nostru Iisus Hristos.
3. Mulţumim lui Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, rugându-ne totdeauna pentru voi,
4. Căci am auzit despre credinţa voastră în Hristos Iisus şi despre dragostea ce aveţi către toţi sfinţii,
5. Pentru nădejdea cea gătită vouă în ceruri, de care aţi auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei,
6. Care, ajungând la voi, precum şi în toată lumea, aduce roadă şi sporeşte întocmai ca la voi, din ziua în care aţi auzit şi aţi cunoscut, întru adevăr, harul lui Dumnezeu.
7. Precum aţi primit învăţătură de la Epafras, iubitul, împreună-slujitor cu noi, care este pentru voi credincios slujitor al lui Hristos,
8. Şi care ne-a arătat iubirea voastră cea întru Duhul.
9. De aceea şi noi, din ziua în care am auzit aceasta, nu încetăm să ne rugăm pentru voi şi să cerem să vă umpleţi de cunoaşterea voii Lui, întru toată înţelepciunea şi priceperea duhovnicească,
10. Ca voi să umblaţi cu vrednicie întru Domnul, plăcuţi Lui în toate, aducând roadă în orice lucru bun şi sporind în cunoaşterea lui Dumnezeu.
11. Şi întăriţi fiind cu toată puterea, după puterea slavei Lui, spre toată stăruinţa şi îndelunga-răbdare.

I Timotei 3, 13-16; 4, 1-5

13. Căci cei ce slujesc bine, rang bun dobândesc şi mult curaj în credinţa cea întru Hristos Iisus.
14. Îţi scriu aceasta nădăjduind că voi veni la tine fără întârziere;
15. Ca să ştii, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului.
16. Şi cu adevărat, mare este taina dreptei credinţe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălţat întru slavă.
1. Dar Duhul grăieşte lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor,
2. Prin făţărnicia unor mincinoşi, care sunt înfieraţi în cugetul lor.
3. Aceştia opresc de la căsătorie şi de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulţumire, pentru cei credincioşi şi pentru cei ce au cunoscut adevărul,
4. Pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumire;
5. Căci se sfinţeşte prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

În această lună (decembrie), ziua a treizecea - Sfânta muceniță Anisia. Tot în această zi, cântăm şi slujba cuvioasei Melania, pentru că în 31 de zile, se odovăieşte praznicul Naşterii lui Hristos (Minei)

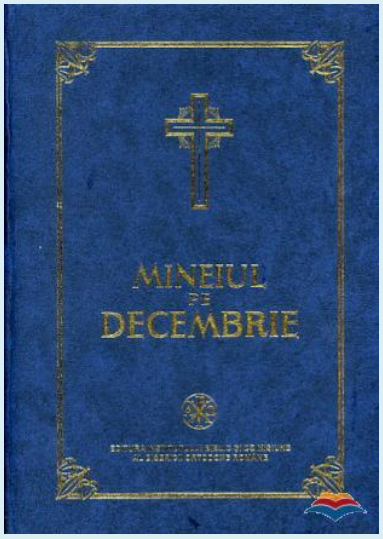

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6, glasul al 4-lea:

Stihirile muceniţei Anisia:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu razele fecioriei fiind luminată prea slăvită, cu luptele muceniciei, ai strălucit; că nesupunându-te a te închina soarelui, ai suferit nedreaptă junghiere, şi roşită fiind cu sângele tău, ai stătut înaintea lui Dumnezeu şi Stăpânului, purtând cunună Anisia; fiind strălucită cu luminările cele ce se trimit de acolo.

Arătând dragostea cea din inimă, udai pământul cu lacrimi de umilinţă, slăvită Anisia, şi cu părul capului ştergeai cele de sub picioarele lui Hristos, socotindu-L ca şi cum ar fi de faţă, văzând mai-nainte pe Acela de care ai dorit, şi cu gândul atingându-te de picioare, cu vederea dumnezeiască, ţi-ai luminat sufletul.

Şi averea risipindu-o şi pe săraci îndestulându-i, te-ai logodit Preacuratului tău Mire nestricată, şi ca o zestre ai adus lui pâraie de sângiuri prea slăvită, şi râvnirea

patimii care a răbdat însuşi Cel Preaînalt; care te-a sălăşluit în dumnezeiasca cămară, pe tine pururea pomenită Anisia, ca pe o purtătoare de nevoinţă şi muceniță.

Alte **Stihiri** ale cuvioasei Melania, glas acelaşi:

Podobie: Cela ce de sus eşti chemat...

Ceea ce te-ai unit cu cetele îngerilor, când te-a aprins dorul cel dumnezeiesc, şi te-a plecat a zbura mai presus de cele văzute, prin nepătimire şi curăţire, atunci ai vânat pe bărbatul tău cu cuvinte plecătoare spre Dumnezeu, ca să se lepede de tulburarea vieţii cea nestatornică şi pieritoare; drept aceea dimpreună cu el ai aflat viața cea veşnică şi desfătarea, Melania; rugându-te Stăpânului, să se mântuiască sufletele noastre.

Ceea ce ai poftit viaţa îngerilor, când ai defăimat dezmierdarea cea îndulcitoare, petrecând întru postire, în priveghere, în zăcere pe pământ şi în curăţie atunci te-ai făcut vas prea curat al Dumnezeiescului Duh, împodobit de la El cu daruri luminate, prea înţeleaptă. Drept aceea ai tras mulţimea către râvna cea dumnezeiască şi o ai adus Melania, Stăpânului şi Mântuitorului sufletelor noastre.

Ceea ce eşti înfrumuseţată cu podoabele bunătăţilor, când ai plinit cuvântul cel de mântuire, risipind ai dat mulţimea aurului tău săracilor şi lipsiţilor; atunci ai luat bogăţia cea cerească, îmbogăţindu-te cu dreptatea în veac, cu nestricăciunea şi cu mântuirea, prea cinstită. Pentru aceea cinstim adormirea ta, şi cu dragoste te rugăm: Roagă-te Ziditorului, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului glas al 4 la a lui Ioan monahul*

Să se bucure cerurile şi pământul să se veselească, că astăzi cu adevărat s-a făcut o adunare îngerilor şi oamenilor; o minune! Cel nevăzut se vede, Cel neîncăput Se încape, Cel fără început se începe Fiul lui Dumnezeu Se face Fiu omului, Fecioară neispitită de bărbat se vede Maică lui Dumnezeu şi Maica după naştere se află Fecioară. Cuvântul Tatălui cel ce S-a întrupat, este culcat în iesle, şi păstorii binevestitori se fac părtaşi tainei, magii de la răsărit au adus daruri, şi povăţuiţi de stea, s-au închinat Mântuitorului, celui ce S-a născut. Cu care şi noi dimpreună iubitori de praznic, deschizând cu râvnă comorile inimii, să aducem fapte bune, credinţă, nădejde, dragoste, ca aurul, ca tămâia şi ca smirna, strigând către Dânsul glasul celor fără de trupuri: Slavă lui Dumnezeu, Celui dintru înălţime şi pe pământ pace,

întru oameni bunăvoire; Celui ce a venit să mântuiască neamul omenesc din stricăciune.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glas al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Magii împăraţii răsăritului au adus daruri, închinându-se Celui ce a strălucit din Fecioară Împărătească, Dumnezeul tuturor şi Ziditorului, Împărat adevărat; către care spăimântându-se, zicea cea cu totul fără prihană: Spuneţi-mi voi, cei ce vă închinaţi focului şi soarelui, şi umblaţi întru întuneric, cum aţi cunoscut că a luat trup, Cel ce luminează toate mai presus de pricepere? Şi Se naşte în peşteră pe pământ, şi pentru milostivire dă lumii mare milă?

Stih: Zis-a Domnul Domnului meu, şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale.

Răspuns-au filozofii către Curata: Noi urmând cuvintelor lui Valaam, păzeam să vină răsăritul unei stele luminoase şi curată; şi deci văzându-o arătată de curând neobişnuită îndreptându-ne de ea, nu ne-am lenevit a face călătoria. Dar cine este Acesta; pe care Îl ţii în braţele tale ca pe un prunc? Cum te-ai învrednicit să slujeşti la o taină ca aceasta, cinstită prea sfinţită? Prin care lumea a aflat mare milă.

Stih: Din pântece mai-nainte de luceafăr Te-am născut.

Voi spune vouă, care mă întrebaţi cele mai presus de cuvânt şi de tot cugetul, a zis Fecioara către magi: Pe voi vă văd că aţi venit din porunca Pruncului meu. Noi şi minunate, precum vedeţi, sunt lucrurile; că Cel ce Se înţelege împreună cu Tatăl fără de ani de bunăvoie S-a îmbrăcat cu sărăcia mea, ca să îmbogăţească pe cei ce au sărăcit din neascultare, şi au pierdut petrecerea din Rai, cea dumnezeiască. Însuşi Acesta este Cel ce dăruieşte mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *asemenea*

Văzând cea cu totul fără prihană pe Dumnezeu cel mai-nainte de veci, Prunc întrupat dintr-însa ţinându-L pe mâini, sărutându-L adesea şi fiind plină de bucurie, grăia către El: Dumnezeule Preaînalte, Împărate cel nevăzut, cum Te văd pe Tine, şi nu pot înţelege taina sărăciei Tale celei fără măsură? Cum Te încape înlăuntru o

peşteră foarte mică, şi aceasta străină? Născându-Te şi nestricându-mi fecioria, păzind pântecele, ca mai-nainte de naştere, şi dând lumii mare milă.

Troparul muceniţei, glas al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anisia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuvioasei; glasul al 8-lea*

Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Melania, duhul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului*

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului şi al muceniței.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuvioasei.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *iarăşi al praznicului*

După întâia Catismă, **Sedealna** glas 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Pe Înţelepciunea şi Mintea cea mai-nainte de veci, pe Fiul, Cel ce este de o Fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul, care a voit în vremile cele mai de pe urmă a se naşte din Fecioară pentru noi ca să mântuiască lumea din suferinţa răutăţii vrăjmaşului, să-l lăudăm strigând: Slavă Naşterii Lui celei după trup, slavă bunei voinţe a Lui, slavă Celui ce ne-a mântuit pe noi prin Naşterea Sa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *tot aceasta*

După a doua Catismă, **Sedealna**, glas al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Să se bucure Cerul, pământul să se veselească, că S-a născut pe pământ Mieluşelul lui Dumnezeu, mântuire dând lumii. Cuvântul, Cel ce este în Sânurile Tatălui, a ieşit din Fecioară fără sămânţă; de care magii s-au minunat, văzându-L în Vitleem născut ca un Prunc; pe care Îl slăvesc toate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glas al 3-lea*

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Minune prea slăvită se vede astăzi; că Mântuitorul nostru vine astăzi în peşteră să Se nască trupeşte din Fecioară pentru noi. Magii cu daruri ca unui Împărat s-au închinat, păstorii cu îngerii L-au doxologit; cu care şi noi strigăm către Dânsul: Slavă Celui ce S-a făcut Om pentru noi.

După **Psalmul 50**

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.

8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al praznicului cel al doilea, cu Irmosul de 6 şi ale Sfintelor, două canoane pe 8.

Canonul Sfintei Anisia

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Trimite-mi lumină, mie celui ce laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină, prea lăudată, ceea ce stai înaintea Tatălui luminilor, gonind cu bucurie cu rugăciunile viforul greşelilor mele.

Cu sihăstria ogorându-ţi arătura cea sufletească, lucrezi spicul muceniciei, păstrându-l în jitniţele Celui ce a suflat putere întru tine, fecioară mucenița, vrednică de minune.

Cu mâna ta cea bogată împărţind averea cea vremelnică, ai dobândit viaţă de bogăţie, care nicicum nu se strică, şi avuţie nepieritoare şi slavă cerească muceniţă.

A Născătoarei

Din tine cea neispitită de nuntă, astăzi Se naşte cu trup Făcătorul a toată lumea, asemenea ca noi, şi Se înfaşă în scutece, Cel ce a înfăşurat marea cu negură, Maică pururea Fecioară.

Alt Canon, al Sfintei Melania

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Fiind înnegrit de negreala patimilor, luminându-mă, curăţeşte-mă Iubitorule de oameni, cu rugăciunile cele dătătoare de lumină ale cuvioasei Melania, şi vrând să o laud, dăruieşte-mi mie cuvânt.

Cu fierbinţeală ai urmat Celui ce pentru tine a răbdat răstignirea cea de bună voie, purtând prea fericită pe umărul tău crucea ta cu dragoste şi ai păzit îndreptările Lui.

De dragostea părinţilor şi de dulceaţa trupului cu totul te-ai lepădat, îndrăgind numai frumuseţea cea nepieritoare a lui Hristos, de care doresc toţi a se împărtăşi Cuvântului, de Dumnezeu înţelepţită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădând lanţul vieţuirii celei trupeşti, ai plecat pe soţul tău a purta pe grumazi jugul cel dumnezeiesc împreună cu tine, şi a umbla pe calea care duce la locaşurile cele fără materie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel bogat a sărăcit, îmbogăţindu-mă cu Dumnezeirea, pe mine care rău am sărăcit pentru neînfrânarea cea dintâi, şi Cel fără de început iată că a luat începere, născându-Se acum din Fecioară curată.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Iubindu-ţi Făcătorul frumusețea sufletului, te-a logodit pe tine luişi mireasă, frumoasă şi fără prihană muceniţă.

Iubind patima Celui fără de patimă, care pentru noi S-a omorât cu moartea, cinstită muceniţă mori cu moarte mucenicească.

Ca o junghiere duhovnicească şi ca o jertfă curată desăvârşit s-a adus Ție, Dumnezeule ceea ce a iubit Crucea Ta.

A Născătoarei

Loc te-ai făcut încăput Ziditorului, Celui neîncăput, încăpându-L pe El cu trup, ceea ce eşti plină de dar, şi cu totul fără prihană.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune...

Depărtându-te de dorirea celor de jos, toată dorirea voinţei tale, cu bună credinţă, o ai tins numai către cele stătătoare şi veşnice, mărită.

Şi grăind şi tăcând, te-ai arătat învăţătoare celor neîntăriţi, pildă şi întărire sihaştrilor; pentru aceea te lăudăm pe tine, prea mărită Melania.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu necontenirea rugăciunilor ţi-ai îndreptat simţirile cu razele Duhului, şi cu totul te-ai făcut în chip de lumină, râvnind viaţa cea fără materie, fiind în trup, Melania.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce îmbracă Cerul cu nori, de a Sa voie se înfaşă ca un prunc pe mâinile Fecioarei, vrând să mă răpească din mâna luptătorului.

Irmosul: Nu întru înţelepciune ne lăudăm şi întru putere şi bogăţie, ci întru Tine, Cel ce eşti Înţelepciunea cea Ipostatică a Tatălui, Hristoase; că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Condacul Sfintei Melania, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Luminându-ţi-se sufletul cu luminările Celui ce ne-a strălucit nouă din Fecioară, ai strălucit întru bunătăţi, ceea ce eşti pururea lăudată; că risipind avuţia ceea ce se strică în pământ, ai dobândit avuţia cea cerească, şi în sihăstrie ai strălucit luminat. Pentru aceea cu dragoste te cinstim pe tine, Melania.

Icos: Fugind de cele veselitoare ale lumii, ai risipit bogăţiile de zeci de mii de aur, punându-le în mâinile săracilor cu bună credinţă, şi dumnezeieştile locuri înconjurând, tuturor toate ai fost, petrecând viaţă întocmai cu îngerii; tuturor împărţind untuldelemn al facerii de bine, ţi-ai luminat sufletească candelă şi intrând cu Hristos, te desfătezi întru dumnezeiasca cămară a Împărăţiei Lui. Pentru aceasta te cinstim cu dragoste Melania.

Sedealna Sfintei mucenițe, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Peste patimile trupului împărăţind, ai împărăţit prin suferințe făcătoare de viaţă, vopsindu-ţi din sângele tău prin buna credinţă haină nestricată cinstită Anisia. Drept aceea te-ai arătat mireasă fără de prihană Împăratului tuturor. Scapă dar de necazuri, pe cei ce săvârşim cu credinţă sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuvioasei, glasul al 4-lea*

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Dumnezeieştile porunci săvârşind, cu dragoste risipind, ai împărţit mulţimea aurului la săraci, şi ridicând pe umeri crucea ta Melania, ai mers împreună cu bărbatul tău cu credinţă, după Hristos Dumnezeul nostru care S-a născut cu trup.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, glas acelaşi*

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Veniţi să vedem credincioşii unde S-a născut Hristos; să vedem drept aceea, unde merge steaua cu magii împăraţii de la răsărit; îngerii cântă neîncetat acolo; păstorii fluieră cântare vrednică: Slavă întru cei de sus zicând, Celui ce S-a născut astăzi în peşteră, din Fecioara şi de Dumnezeu Născătoarea în Vitleemul Iudeei.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Urmând urmelor Tale celor purtătoare de viaţă, roaba Ta, Stăpâne Hristoase, se răneşte cu suliţa în coaste, şi de sabia care se învârteşte, trece nevătămată, lăudându-Te pe Tine, Stăpâne Hristoase.

Strălucind cu razele muceniciei, şi încununându-te cu cununa nestricăciunii, stai bucurându-te înaintea lui Hristos Mirelui tău, muceniță Anisia prea lăudată.

Cu împotrivirile cele mucenicești răsturnând, ai surpat pe cel ce a îndrăznit cu înșelăciune la călcâiul Evei cea dintâi, arătându-l neputincios, şi bucurându-te, strigai: Slavă puterii Tale, Doamne!

A Născătoarei

Cela ce a zidit fiinţele cele fără materie, astăzi Se naşte cu trup ca un Om din tine Maica lui Dumnezeu, căruia cântăm: Slavă puterii Tale, Doamne!

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru slavă pe scaunul Dumnezeirii pe norul uşor a venit, Iisus cel Îndumnezeit, din prea curată Fecioară şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cu înfrânarea omorându-ţi poftele trupului, ai avut locuind întru tine însăşi Viaţa tuturor, prea cinstită; către care mutându-te de pe pământ, te-ai sălăşluit, îndulcindu-te de Împărăţia Cerurilor.

Mulţimea aurului tău ai împărţit săracilor, şi l-ai pus în vistieriile care nici odinioară nu se învechesc, ci îşi păstrează starea prea deplin în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Averea milostivirii tale s-a făcut ca un râu, pururea pomenită, adăpând inimile săracilor, spălând întinăciunea mizeriei, şi pricinuindu-ţi în ceruri bogăţie nerisipită, care nu se deşartă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Supunându-mă pornirilor patimilor ca un necuvântător, fiind cuvântător m-am asemănat cu animalele. Ci tu ceea ce ai născut pe Cuvântul cel veşnic, nu mă trece pe mine care totdeauna pătimesc.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Pe Tine, Doamne ştiindu-Te mucenița Ta izvor de mântuire, a băut paharul muceniciei cu inimă neîndoită.

O, mieluşea a lui Hristos! O, jertfă bine primită de Dumnezeu, pentru care ai pătimit! Roagă-te să ne mântuim noi.

Lumină mai luminată te-ai făcut apropiindu-te de lumina cea mare, şi luminezi pe cei ce prăznuiesc pomenirea ta cea purtătoare de lumină, Anisia.

A Născătoarei

Curgerea stricăciunii a încetat, că Fecioara a născut mai presus de fire pe Cel ce a scos din stricăciune firea oamenilor, cea stricată.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, iar noi pe Tine, Unule-Născut, strălucirea Dumnezeirii Tatălui, de noapte mânecând Te lăudăm, Iubitorule de oameni!

Chipurile patimilor celor urâte până la sfârşit ştergându-le de la suflet, curată, ai zugrăvit în el chipurile postirii, curăţia şi dragostea nefăţarnică.

Ca o oglindă luminoasă fiind cinstită, ai primit feluri de daruri luminate ale Duhului lui Dumnezeu, mărită, şi pe credincioşi i-ai luminat cu lumina vieţii tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu postirea stingând pârjolul patimilor, ai aprins făclia sufletului, care te luminează în toată viaţa şi goneşte întunerecele dracilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioara a născut pe Dumnezeu Ernmanuil în peştera Vitleemului, pe Acela care a deschis Edenul, care-mi era închis de demult pentru neoprirea mâncării, prin înşelăciunea şarpelui.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Luând cuget bărbătesc în trup femeiesc, ai ieşit muceniţă către lupta vrăjmaşilor celor fără de trup, şi i-ai omorât cu sabia răbdării.

Cu vărsarea sângelui ai uscat marea relei credinţe, iar Biserica lui Hristos o ai adăpat cinstită Anisia fecioară, lauda pătimitorilor.

Neînecată şi neudată ai trecut furtuna nevoinţelor, ocârmuindu-te de mâna Celui ce toate le-a făcut cu cuvântul, şi ai ajuns fecioară la limanul mântuirii.

A Născătoarei

Cel ce a zidit după chipul Său pe om, pentru multa milostivire îl zideşte din nou din tine Fecioară, Maica lui Dumnezeu, îmbrăcându-Se cu el deplin.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Cu scânteile dragostei tale celei fierbinți către Domnul, s-au ars toate săgeţile cele arzătoare ale păcatelor, şi răutatea dracilor s-a pierdut până în sfârşit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Gândul tău cu unirea cea către cel mai bun îndumnezeindu-se s-a despărţit de dragostea trupului cu voia Atotţiitorului; pentru aceea ai purtat toate ostenelile sihăstriei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îndumnezeindu-mă, Domnul născându-Se din Fecioară, Se înfaşă dând dezlegare păcatelor mele, şi încape în peşteră Cel neîncăput în toate.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie, cu glas de laudă, Doamne, strigă Biserica Ta, curăţindu-se de sângele demonilor cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfintei mucenițe Anisia din Tesalonic.

Stih: În coasta dreaptă de moarte împungând
Pe Anisia, odrasla coastei lui Adam fiind,
Suliţa a împuns pe Anisia,
În coastă în ziua a treizecea.

Aceasta a fost în zilele împăratului Maximian, din Tesalonic având părinţi credincioşi şi bogaţi, care săvârşindu-se, ea însăşi se află şi cu viaţa şi cu fapta plăcută lui Dumnezeu, care mergând la biserică după obicei, oarecarele ostaş închinător de idoli, o apucă de o trăgea la capişte, și silind-o ca să jertfească dracilor, ea mărturisi pe Hristos, Ostaşul acela pornindu-se cu mânie, (căci îl scuipase în obraz sfânta muceniță), scoase sabia şi o înfipse în coastele ei, şi aşa fericita muceniță îşi primi fericitul sfârşit.

Întru aceasta zi pomenirea cuvioasei Teodora celei din Cezareea.

Stih: De legătura, trupului Teodora s-a dezlegat,
De care mai-nainte a se dezlega a dorit.

Această cuvioasă s-a nevoit în mânăstirea Sfintei Anna, ce se zice Righidion; şi era pe vremea împărăţiei lui Leon, tatăl lui Constantin Copronim, fiind de neam strălucit şi slăvit; având tată cu numele Teofil, patriciu cu dregătoria, iar maica sa Teodora.

Această Teodora întru mulţi ani tânguindu-şi sterpiciunea sa, şi rugând pe Dumnezeu şi pe prea curata de Dumnezeu Născătoarea, ca să-i dăruiască fii, a auzit Dumnezeu rugăciunea ei şi i-a dat darul ce cerea prin mijlocirea Sfintei şi cinstitei Anna, maicii Născătoarei, de Dumnezeu.

Deci născându-se prunca şi ajungând la măsura vârstei, s-a adus la biserica Sfintei Anna, şi a fost primită în mânăstire ca un dumnezeiesc dar, şi după ce cu blagocestie s-a rânduit de către stareţa, s-a învățat şi sfinţitele Scripturi. Iar cinstita tânără bine vieţuind, n-a suferit vicleanul diavol a se vedea de dânsa călcat, ci a îndemnat pe luptătorul de Dumnezeu Leon împăratul, să o ia femeie lui Christofor

fiului său, pe care îl proclamase Cezar. Şi cu silă şi tiranie, smulgându-o din mânăstire o a silit a merge la Constantinopol.

Şi adusă fiind, s-a săvârşit cele pentru nuntă şi cămara acesteia s-a gătit; şi scopul lui Leon acesta era. Iar Dumnezeu care oarecând a îngrozit pe egipteanul cel ce turbase împotriva Sarei, şi a biruit pe Tiridat, pentru Ripisimia, acesta, şi pe aceasta neîntinată, o păzește de împărtăşire şi de amestecare cu logodnicul.

Căci nenădăjduit sciţii ostăşindu-se în părţile apusului, cu grăbire fu trimis mirele, ca să se împotrivească barbarilor, care şi la cea întâi lovire, a fost dat morţii. Atuncea luând deplin încredințare, nestricata mieluşea Teodora şi pe taină despre toţi cei din palat luând aur şi argint, mărgăritare şi haine scumpe, şi intrând în corabie, s-a întors la mânăstire bucurându-se şi mulţumind Dumnezeului a toate, iar după ce s-a vestit cea pentru ea, venind al doilea fiu al celui cu numele de fiară Leon, şi aflându-o tunsă şi cu haină zdrenţuroasă îmbrăcată, pronia lui Dumnezeu ajutând-o a lăsat-o.

Şi luând desăvârşit voie şi libertate, atâta de mult şi-a omorât trupul, încât i se vedea şi încheieturile oaselor sale. Şi hrana ei era o uncie de pâine și aceasta îi era pe două sau trei zile, şi altceva nimic. Iar haină avea una, ce era de lână. Iar părul ei deasupra era acoperit cu o treanţă de lână, sub care erau aşternute pietre, şi aşa îşi săvârşea chinuitul ei somn. Adeseori însă şi nopţi întregi petrecea fără somn. Nu s-a îndestulat numai cu luptele acestea, ci și înfăşurându-şi trupul ei cu lanţuri de fier.

Aşa nevoindu-se întru toate faptele bune, cu toată fapta şi cugetul, întru mulţi ani, s-a mutat către viaţa cea neîmbătrânită şi fericită.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului martir Fileter.

Stih: Fileter după legea nevoitorilor a pătimit,
Deşi din viață nu ca un nevoitor s-a pristăvit.

Fiind odinioară împăratul Diocleţian la Nicomidia, în anii două sute opt zeci şi şase, i s-a făcut lui cunoscut de oarecari elini, pentru un creştin cu numele Fileter; iar împăratul a trimis îndată şi l-a adus înaintea sa, şi văzându-l pe el, s-a înspăimântat numai din singură vederea, căci era sfântul mare cu trupul şi frumos. Iar perii capului şi a bărbiei sale erau luminaţi şi străluceau mai mult decât aurul; deci din spaima sa, Dumnezeu, şi nu om l-a numit pe el Diocleţian. Și a zis către dânsul: Spune nouă, de unde eşti, cum îţi este numele, şi care-i meşteşugul tău?

Iar sfântul a răspuns: În cetatea aceasta a Nicomidiei sunt născut şi crescut, şi sunt fiu de eparh, sunt şi creştin cu credinţa; iar numele îmi este Fileter.

Atuncea împăratul chemând pe sfântul pe nume, îl măgulea căutând să-l despartă de credinţa lui Hristos; şi încă a început să şi vorbească cuvinte hulitoare împotriva Domnului nostru Iisus Hristos.

Iar sfântul auzindu-le, îndată şi-a ridicat ochii săi spre Cer, şi a zis: îngrădească-se gura aceea care vorbeşte hule împotriva Hristosului meu şi o minune! îndată cu cuvântul, s-a făcut un atât de înfricoşat tunet şi cutremur, încât împăratul cu toţi cei ce erau împreună cu el s-au înspăimântat.

Apoi după porunca tiranului, s-a aprins un cuptor cu foc, şi întru acela a fost aruncat nevoitorul lui Hristos; întru care făcând rugăciune sfântul, a împrăştiat focul cuptorului, şi cu totul l-a stins, din care cuptor a ieşit nevătămat.

Această minune văzându-o împăratul, s-a cucerit de sfântul, de frumuseţea lui, şi de strălucirea neamului său iar mai mult de minunea mai sus zisă. Deci l-a lăsat să trăiască slobod unde va vrea.

Iar când împreună cu Diocleţian au împărăţit ginerele său Maximian, în anii două sute optzeci şi opt, a fost pârât sfântul către el. Şi din poruncă aducându-se înaintea lui, a mărturisit pe Hristos Dumnezeu adevărat, şi făcător a toate.

Deci mai întâi a fost bătut cu toiege atât de tare, încât ostaşii cei ce-l băteau, au obosit şi au căzut pe pământ morţi pe jumătate. Iar mărturisitorul adevărului, întărit fiind de Hristos, atât de vitejeşte sta, încât se părea că pătimeşte în trup străin şi nu al său.

După aceea spânzurându-l din poruncă, a fost sfâşiat atât de tare, încât muncitorii ce-l sfâșiau au obosit şi au căzut pe pământ. După acestea a fost dat fiarelor spre mâncare, iar fiarele o minune ! se tăvăleau la picioarele sale ca nişte oi blânde.

Apoi a fost adus la capişte ca să se închine idolilor, dar el prin rugăciunea sa i-a zdrobit pe ei.

În sfârşit a hotărât împăratul ca să-i taie capul, şi îndată s-a uscat mâna gealatului ce era să-i taie capul. Deci luând alt gealat sabia, şi ridicându-o ca să-l lovească, asemenea a pătimit şi acela. Deci a fost aruncat sfântul la închisoare şi iarăşi de acolo s-a adus spre cercetare.

Şi fiindcă sfântul a arătat vederat că cu cercarea muncilor niciodată nu se va lepăda de Hristos, pentru aceasta a fost legat cu lanţuri şi a fost surghiunit la Priconison (care acum se numeşte Marmara). Deci purtându-se, cu lanţurile făcea pe cale nu puţine minuni: izgonind draci, leproşi curăţind, tot felul de boli vindecând, idolii cu singur cuvântul surpându-i şi în ţărână şi apă prefăcându-i.

Apoi ducându-se la Niceea legat, îndată ce numai s-a atins de o vestita capişte idolească, au căzut toţi idolii pe pământ şi s-au zdrobit. Deci prin asemenea minuni mulţi au crezut în Hristos, împreună cu care era şi comitul cetăţii şi şase ostaşi ai săi.

Deci dar ajungând sfântul la părţile Sigrianei, care se află la Midia, multe minuni a făcut şi acolo. Iar cei ce se aflau acolo, au înştiinţat pe sfântul că, acolo lângă ei se află un om creştin, Evviot cu numele, care a suferit adică feluri de pedepse şi de munci, de la boierul pentru credinţa lui Hristos, însă a fost păzit nevătămat şi nebiruit ca un diamant şi a făcut înfricoşate şi mari minuni.

Deci acestea auzindu-le Sfântul Fileter, a voit să vadă pe Evviot, pentru aceasta îngerul Domnului, a mers la Evviot, şi-a zis lui: Ieşi puţin din chilia ta, şi du-te la cutare loc, ca să întâmpini pe Sfântul Fileter cel împreună cu tine mucenic.

Deci Evviot a ieşit din chilia sa, şi se pogorî de pe muntele Sigrianiei. Iar Sfântul Fileter, povăţuit fiind de un om de loc calea ce mergea la chilia Sfântului Evviot, se suia pe acelaşi munte al Sigrianiei împreună cu comitul ce crezuse şi cu cei şase ostaşi ai săi. Deci suindu-se puţin, a văzut pe fericitul Evviot că se pogora către el. Pentru aceea heritisindu-se unul pe altul şi de bucurie multă umplându-se, s-au suit toţi împreună la chilia Sfântului Evviot, şi acolo ei zăbovindu-se şapte zile, a adormit fericitul Fileter somnul cel dulce şi dorit şi s-a mutat către doritul său Hristos, dându-şi sufletul său în mâinile lui, pe care l-a îngropat Sfântul Evviot la chilia sa.

Asemenea şi comitul şi cei şase ostaşi ai săi, au adormit şi aceştia după unsprezece zile a mergerii lor acolo, şi s-au îngropat şi aceştia lângă mormântul Sfântului Fileter, iar cele pentru Sfântul Evviot, s-au scris mai-nainte în optsprezece zile ale acestei luni.

Tot în această zi, Sfinţii cei ce prin Sfântul Fileter au crezut în Hristos, comitul şi cu dânsul şase ostaşi cu pace s-au săvârşit.

Stih: Pe calea ce le-a stătut înainte spre bun sfârşit.

Cei şapte pe aceasta în ceruri au sosit.

Tot în această zi, prea cuviosul Leon arhimandritul, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Hristoase, Leon din viaţa aceasta curgătoare mutându-se,
Te vedea pe tine pui de leu din Iuda, bucurându-se.
Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit...

Casa cea de gând muceniţă, fiind întărită pe mărturisirea lui Hristos, pornindu-se pâraiele muceniciei, nicicum nu o au mişcat, ci strigai: Dumnezeule bine eşti cuvântat!

Ştiind pe Soarele dreptăţii, muceniţă, nu ai vrut să jertfeşti soarelui după porunca răului credincios tiran; ci cântai: Dumnezeul nostru bine eşti cuvântat.

Din sfinţite sângiurile tale vopsindu-ţi ţie haină mohorâtă, ţi s-a încununat capul cu cunună de biruinţă muceniţă; şi acum stai înaintea lui Dumnezeu, Împăratul cel nemuritor, veselindu-te.

A Născătoarei

Cela ce înfăşoară Cerul cu nori, şi pământul cu negură, născându-Se din pântecele tău cu scutece Se înfaşă şi Se culcă în iesle, Maică a lui Dumnezeu fără prihană, mântuind din supărarea greşelilor pe cei ce te ştiu pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai izbăvit din foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldeii care fără dreptate prigoneau pe cei drepţi, prea lăudate Doamne, bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri!

Dimpreună cu bărbatul tău purtând jugul lui Hristos, purtătoare de Dumnezeu v-aţi ogorât sufletele cu plugul rugăciunilor voastre, şi arătura bunătăţilor lucrându-o, vă îndulciţi de mărirea cea de sus în veci.

Ca măslinul sădindu-te în casa lui Dumnezeu, după cum zice psalmistul, cu untul-delemn al ostenelilor tale, ungi tăinuit inimile şi feţele celor ce cu credinţă laudă suferinţele tale, cuvioasă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu roua postirii stingând cuptorul patimilor, a izvorât cu ploaia rugăciunilor tale noianuri de vindecări, care îneacă supărarea patimilor, ale celor ce te cinstesc pe tine, Melania.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Lână te-a numit David, Preacurată, ca una ce ai primit ploaia cea cerească, care usucă pâraiele nelegiuirii, şi adapă cugetele credincioşilor cele înţelenite în păcate.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat; şi puterea focului au stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de dreapta credinţă, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Săracilor şi văduvelor, lipsiţilor şi tuturor celor ce au trebuinţă, ai împărţit averea, iubind poruncile cele nestrămutate ale Atotţiitorului, şi căutând să afli cinstitul pahar al muceniciei, bându-l ai încetat a mai dori cinstită fecioară.

Ca o zestre ai adus lui Hristos postirea, lacrimile, omorârea patimilor, vărsarea sângelui, şi împungerea coastei. Pentru aceea şi El ţi-a dat cunună care nu se învecheşte, şi cămara ce nu se strică, şi mărire nemuritoare.

Dimpreună cu îngerii locuieşti în lumină, cu cetele fecioarelor şi cu adunările mucenicilor împreună prăznuieşti, văzând faţa Mirelui tău, şi împărtăşindu-te de mărirea cea luminată, strigi bucurându-te: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

A Născătoarei

Iată acum a lipsit domn şi povăţuitor din neamul Iudei; că tu cea fără prihană ai născut pe Cel mai-nainte proorocit, pe Hristos aşteptarea neamurilor, căruia cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi...

Săvârşindu-ţi inima şi trupul locaş Treimii celei mai presus de Dumnezeire, ai zidit case dumnezeieşti, vrednico de laudă în care ai adunat cete de fecioare şi coruri şi ai întrunit adunări, care cu un glas laudă şi slavoslovesc pe Hristos în veci.

Strălucind cu înţelepciunea, cu bărbăţia, cu curăţia şi cu dumnezeiasca dreptate, ai avut umilinţa ceea ce duce la înălţime, care te-a înălţat pe tine către Cer şi prin care ai surpat pe şarpele cel mult lăudăros, cuvioasă. Pentru aceea te cinstim ca pe o adevărată purtătoare de biruinţă.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu milostenia ai câştigat milă şi risipind ai dat celor lipsiţi; dreptatea ta rămâne în veci, şi dobânda cea de la dânsa rămâne neînvechită, cuvioasă Melania purtătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta te cinstim ca pe o adevărată purtătoare de biruinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Întreitele valuri ale patimilor mă tulbură, adâncimea deznădăjduirii mă îneacă; mântuieşte-mă Maică ceea ce eşti fără prihană, care ai purtat în pântece pe Mântuitorul Domnul, cel ce S-a născut ca un prunc în iesle; pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul Sfintei Anisia

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Cei ce dau închinăciune pietrelor, iar nu Ziditorului, nesuferind a te vedea plecată lui Dumnezeu, mărită, te-au tăiat cu sabia, logodindu-ţi prin moarte dumnezeiasca nemurire.

Cetatea Tesalonicenilor se laudă cu scutecele şi cu nevoinţele muceniţă, iar Biserica cea de sus a celor întâi născuţi, are pe dumnezeiescul tău Duh, veselindu-se cu drepţii.

Tămâie şi aur şi smirnă, au adus filozofii cu credinţă Celui ce S-a născut în Vitleem; iar nevoinţa Anisiei a adus chinuirea cea prin sânge, rugându-se Lui pentru noi.

A Născătoarei

Toiag ai odrăslit din rădăcina lui Iessei, Născătoare de Dumnezeu, născându-ne nouă astăzi floarea Dumnezeirii, pe Hristos, prea curată, pe Cela ce ca un Dumnezeu este neîncăput, iar acum ca pe un Prunc înfăşat cu scutece, Îl slăvim.

Alt Canon, al Sfintei Melania

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică, prin boala...

Cu adevărat la înălţimea desăvârşirii celei curate te-ai suit fericită Melania, şi ai ajuns cetele celor fără materie, câştigându-ţi dorirea cea adevărată, unde te veseleşti de izvorul bunătăţilor; pentru aceea toţi te fericim.

Împreună cu cetele sihaştrilor te veseleşti, care s-au postit, şi patimile şi-au omorât; şi vezi frumuseţea lui Dumnezeu, cu faţă luminată care mai-nainte o aveai curată, prin curăţia minţii, Melania pururea lăudată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Umblând pe cărarea cea strâmtă, ai ajuns la lăţimea cea desfătată a Raiului, unde este bucuria celor ce prăznuiesc, unde este lemnul vieţii; neîncetat adu-ţi aminte de noi care săvârşim praznicul adormirii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce Se poartă minunat pe umerii Heruvimilor, acum şade în braţe de Fecioară curată, şi cu scutece Se înfaşă, dezlegând legăturile răutăţilor noastre, şi ca un prunc cu lapte Se hrăneşte, Cela ce hrăneşte toată suflarea.

Irmosul: Eva, adică, prin boala neascultării a adus blestemul înăuntru; iar tu, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Vlăstarul pe care L-ai purtat în pântece ai înflorit lumii Binecuvântarea. Pentru aceasta toţi te mărim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Sicriul moaştelor tale, izvorăşte mir de bun miros, vindecând bolile oamenilor fecioară muceniţă mărită Anisia. Pentru aceea prăznuind pomenirea ta cea purtătoare de lumină, te rugăm: Roagă-te lui Hristos pentru cei ce te laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuvioasei, asemenea*

Melania pururea pomenită, lauda călugăriţelor, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, curăţeşte-mă luminându-mă pe mine, care despre amândouă părţile m-am înnegrit cu negreala patimilor; ca să te cinstesc luminat, şi să prăznuiesc pomenirea ta cea purtătoare de lumină.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului asemenea*

Dumnezeu, cel ce a fost pururea mai-nainte de începere şi este împreună cu Tatăl, acum din Duhul Sfânt se naşte negrăit din tine Fecioară, în Vitleem, în dumnezeiasca peşteră, şi înfăşându-Se este culcat în ieslea celor necuvântătoare, dezlegând legăturile greşelilor mele.

La Laude

Stihirile pe 4, glas al 6-lea:

Podobie: Îngereştile puteri mergeţi înainte...

O, ce taine mai presus de minte şi negrăite! Cum Cel neîncăput înfăşându-Se în scutece este culcat în ieslea celor necuvântătoare, ca un Prunc; mântuind pe toţi de necuvântare, şi suindu-ne la ceruri, pe noi care strigăm Lui: Binecuvântat eşti Dumnezeul nostru Cela ce Te-ai născut, slavă Ţie! *(de două ori)*

Pe Emmanuil, care S-a născut în peşteră, steaua L-a vestit de sus filozofilor, fiind El Soare al dreptăţii necuprins, şi în iesle cuprins, fiind îmbrăcat cu trup material; către care strigăm: Binecuvântat eşti Dumnezeul nostru Cel ce Te-ai născut, slavă Ţie.

Acum pe pământ S-a arătat Prunc, Cela ce din Tatăl s-a născut mai-nainte de veci. Bucură-te, toată zidirea! Cerurile să se veselească, văzând pe cei amăgiţi mai-nainte, iarăşi uniţi cu Dumnezeu şi strigând Lui: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Voind Te-ai pogorât plecând cerurile Doamne, şi Te-ai sălăşluit negrăit în pântece fecioresc, şi Prunc Te-ai cunoscut născându-Te în peşteră, şi Te-ai amestecat cu oamenii, arătând calea aleasă celor ce strigă Ţie: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ţie !

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *asemenea*

Nestricată, curată, cunoscându-se pe sineşi Fecioara după minunata şi netâlcuita ei naştere, strigă: Necuprinsule de cuvânt Doamne! Prunc înfăşat Te ţin pe Tine, şi Te slavoslovesc împreună cu păstorii, strigând cu credinţă: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 6-lea:

Podobie: Îngereştile puteri...

Cu toiag de fier te vei păstorii iudeule, ca un neascultător şi potrivnic proorocilor, că Fiului care S-a născut îi dă Tatăl în moştenire neamurile şi stăpânirea a tot pământul; iar pe tine te va lepăda vărsătorule de sânge, că nu te pleci a striga: Împăratul lui Israil, Hristos a venit.

Stih: Zis-a Domnul Domnului meu, şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale.

Strigă o Davide, strămoşule şi proorocule, pe cine numeşti Stea luminoasă, care a strălucit înaintea luceafărului? Pe Cel ce S-a născut mai presus de fire din Fecioară, căruia strigăm popoarele întru bucuria Născătoarei de Dumnezeu: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Stih: Din pântece mai-nainte de luceafăr Te-am născut.

Grăieşte de faţă o Isaie: Iată o Fecioară va lua în pântece fără de bărbat, şi va naşte fără de sămânţă pe Ziditorul şi Stăpânul tuturor veacurilor. Căruia strigăm întru bucuria Născătoarei de Dumnezeu, cântând luminat: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut din Fecioară, Dumnezeul nostru, slavă Ție !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glas al 5-lea*

Văzându-Te toată zidirea că Te-ai născut cu trup în Vitleem, pe Tine lucrătorul şi Ziditorul tuturor, se înnoieşte iarăşi şi se zideşte din nou. Soarele şi-a întins lumina, şi pământul se veseleşte, şi filozofii împăraţii de la Persia, din stea pricepându-se; păstorii spăimântându-se foarte, se miră, şi se închină lui Dumnezeu, dimpreună cu ceea ce L-a născut cu trup; o minune! Hrănitorul se hrăneşte din Maică prea curată, pentru mântuirea şi zidirea lumii.
Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul praznicului, Cântarea a 8-a, pe 6.

În această lună (decembrie), ziua a treizeci şi una - Pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Melania Romana

Slujba ei s-a pus mai-nainte în 30 de zile, pentru că aici în 31 de zile, odovăindu-se praznicul Naşterii lui Hristos, se cântă toată slujba a însuşi praznicului, afară de

Vohod şi de Paremii. Iar după a 6-a Cântare punem şi Sinaxarul Sfintei Melania.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a treizeci şi una, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Melania Romana.

Stih: Nu cu mână materialnică şi cerneală Melania,
Ci Dumnezeu, deşi ai murit, între cei vii te scrie.
În treizeci şi una cu adevărat,
Melania din lume a zburat.

Aceasta a fost pe vremea împărăţiei lui Onorie, de neam slăvit şi luminat, care a iubit pe Domnul Hristos din tot sufletul ei, şi a vrut să-şi păzească fecioria, iar părinţii ei, şi fără voia ei au măritat-o, şi s-a făcut maică a doi copii; apoi murindu-i şi părinţii, şi copiii, şi ea părăsind cetatea, se află într-un locuşor afară din cetate, şi primea străinii ce mergea acolo, şi căuta pe cei ce erau la închisori şi la urgii.

După aceea vânzându-şi toate averile şi moşiile, şi tot ce a avut, care erau multe, a strâns aur miliarde, adică o sută douăzeci de mii de galbeni, care îi cheltui pe la mânăstiri şi pe la biserici, şi mânca în două zile odată, de acum a cincea zi, apoi numai sâmbătă şi Duminică gusta hrană, şi scria foarte iscusit şi cu meşteşug.

Deci aflându-se şapte ani în Africa, şi uşurându-se de cea multă avuţie ce avea, se duse la Alexandria, şi de acolo la Ierusalim, unde închizându-se într-o chilie, şi strângând nouăzeci de fecioare, le ţinea în cheltuiala ei, de toate câte le trebuia.

După acea cuprinzându-se de durerea coastelor, se bolnăvi foarte rău, şi chemând pe Teofil episcopul Ileterupolei, şi primind de la dânsul dumnezeiasca împărtăşire, şi şezând surorile, le zise cuvântul cel de apoi: Precum Domnului i s-a părut, aşa a şi făcut, şi îndată şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Zotic, hrănitorul de săraci.

Stih: Pe Zotic mulari sirepi târându-l aleargă săltând,
Începând calea de la pământ, şi în ceruri săvârşind.

Acesta era din Roma cea veche, de neam cinstit şi luminat, şi pedepsindu-se din copilărie cu tot felul de învăţătura înţelepciunii, şi fiindcă era om cu minte, se mută de acolo, şi se duse la Constantinopol, cu voia şi cu porunca celui dintru împăraţi

marelui împărat Constantin, şi se cinsti de către acela cu vrednicia magistrianului, venind împreună cu dânsul şi alţi oarecari boieri de la Roma la Constantinopol, adică cel ce era peste arme magistrian, şi Pavlin nepotul acestuia.

Pe lângă aceştia şi Olimvrie şi Viros, Sevir şi Marian, Antim, Urvichie, Isidor, Calistrat, Florentie, Euvul, Sampson, şi Studie, şi minunatul acesta Zotic, cu a căror nume se răspunde şi până astăzi cinstitelor locaşuri.

Şi se povesteşte că întru acea vreme a intrat bozia cea mare în Constantinopol, şi cum împăratul a dat poruncă, să se arunce în mare, cel ce va cădea într-acea boală, care moarte neputând vedea sau a auzi cinstitul acesta om, şi arzându-se de dragoste ce avea către Dumnezeu, merse la împăratul, şi zise: Să dea împăratul slugii sale aur mult, şi voi cumpăra mărgăritare şi pietre scumpe luminoase, întru slava şi cinstea împărăţiei sale, că foarte sunt eu cunoscător de acestea; şi îndată porunci împăratul să se facă aceasta.

Iar el ca un iubitor de Dumnezeu, şi iscusită slugă ce era lui Dumnezeu, dacă luă aurul ieşi afară vesel; şi dând o seama de preţ, răscumpără din moartea aceea a înecării, pe cei ce se dă de către eparhul la pierzare, şi-i luă de-i duse de cea parte de Vizantia, în muntele ce se chemă pe atunci Eleon. Şi făcând corturi şi colibe, i-a odihnit într-însele.

Această câştigată de Dumnezeu neguţătorie nu s-a ascuns de cei mulţi, de vreme ce le da mult ajutor în toate zilele, că erau mulţi, care făcându-se, putea să aducă mare foamete în cetate.

Iar după moartea marelui şi de-a pururea pomenitului împărat Constantin, luând toată împărăţia răsăritului, fiul său Constantie nu cu blagocestie, de vreme ce era arian, muncit-a cu multe feluri de munci pe mulţi din blagocestivi, căruia îi era urât şi fericitul Zotic, căci era pravoslavnic, însă se sfia pentru dragostea Sfântului Constantin tatălui său, ce avea către sfântul. Ci aflând bună pricină, îl hulea, că prin mijlocul lui venise în cetate boala leprei.

Şi se întâmplă de căzu într-acea boală şi fiica împăratului care o a dat tatăl său pe seama eparhului, ca să o înece în mare. Iar Sfântul Zotic dând slujitorilor obişnuita plată după obicei, o cumpără şi o puse cu ceilalţi leproşi.

Deci făcându-se foamete ce aştepta după lăsarea lui Dumnezeu, şi venind cetatea la lipsă de bucate, împăratul cerea să afle pricina foametei, de aceea găsind vreme

napăstuitorii, şi pizmaşii adevărului, pârâră pe sfântul, şi adeveriră că el era pricina; căci da de prisosit hrană la cei leproşi, care erau mulţime nenumărată.

Iar împăratul auzind aceasta, şi contenindu-şi oarece mânia, se sfia puţin de sfântul, şi se trăgea înapoi, că doară va lua mărgăritarul şi pietrele scumpe; însă fiind invitat de oamenii voitori de rău, porunci să-I prindă.

Iar sfântul aflând, grăbi de intră pe ascuns în palatul împărătesc, şi se ivi înaintea împăratului, şi împăratul îi zise cu blândeţe de făţărie: Venit-a Magistriane corabia, care aduce mărgăritarele şi pietrele cele scumpe?

Cuviosul îi răspunse: A mea împărate, a venit. Pentru aceasta de-ţi este voia vino cu robul tău, şi o vei vedea adevărat.

Deci îndată împăratul nepunând vreme la mijloc, purcese a merge, iar fericitul Zotic alergând mai-nainte la Eleon, porunci să iasă din colibe fraţii întru Hristos, împreună cu fiica împăratului, să-i întâmpine cu lumânări aprinse.

Deci sosind împăratul la locul acela, şi văzând pe leproşi cu lumînări aprinse, mirându-se de mulţime, zise: Ce sunt aceştia?

Iar el arătând cu degetul, zise: Aceştia sunt o împărate pietrele cele fără de preţ, şi mărgăritarii cei luminoşi, care le-am cumpărat cu multă trudă; iar împăratului părându-i-se lucru de batjocură, se aprinse de mânie, şi porunci de-l legară fără de nici o milă de mulari sălbatici, ca trăgându-l, degrabă să-l lipsească de viață, rupându-i-se mădularele pe pietre.

Deci îndată făcându-se aceasta, stând împăratul şi privind îmboldind slujitorii mularii cu bolduri, trăgea pe sfântul cu alergătură silnică, de la deal la vale, de care i s-a risipit mădularele tot bucăţi, şi i-a sărit ochii. Şi în locul ce s-a întâmplat acestea, îndată a izvorât izvor de apă curată, şi adăpătoare, care tămăduiește toată boala şi slăbiciunea, întru lauda şi slava şi cinstea Iubitorului de oameni, Dumnezeu, şi slugii sale.

Deci dar fiind fericitul aşa târât şi-a dat sufletul la Dumnezeu, în care loc îndată stătură şi mularii neclintiţi, măcar că-i băteau slujitorii şi-i sileau; şi nu numai aceasta, ci o prea slăvită minune că şi cu glas omenesc, strigară auzind toţi, mustrând nemilostivirea şi cruzimea împăratului făcându-l orb şi nesimţit, şi ziseră: Aicea să se îngroape sfântul.

Acestea văzând, şi auzind împăratul, şi minunându-se se rugă lui Dumnezeu cu amare lacrimi şi suspinuri, şi cu zdrobită inimă strigând: Că din necunoştinţă a fost cele ce a făcut, şi îndată porunci de îngropară trupul sfântului cu mare socotinţă, şi cu nespusă cinste, şi cu mare osârdie făcu casă leproşilor cu cheltuieli împărăteşti, dând acolo de pomană multe sate şi venituri.

Iar cinstitele moaşte ale Sfântului Zotic, de atunci până în ziua de astăzi cu darul Iubitorului de oameni Dumnezeu, nu încetează a lucra minuni nepovestite.

Şi se face soborul lui în sfânta biserică a Sfântului apostol Pavel, ce este la Orfanotrofion, adică hrănitoarea de săraci.

Tot în această zi, Sfântul Ghelasie, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Ghelasie până la sfârşitul vieţii venind,
Râdea de viață, vrednică de râs fiind.

Tot în această zi, Sfintele zece fecioare din Nicomidia, străpungându-li-se ochii, şi strujindu-li-se coastele, s-au săvârşit.

Stih: Pentru străpungere şi strujire îndoită răsplătire cu adevărat.
Cunosc pe ceata fecioarelor cea de două ori cinci că au luat.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Olimpiodora în foc s-a săvârşit.

Stih: Olimpiodora pentru nevoinţa focului are daruri,
Laude, iar nu olimpienească cunună de flori.

Tot în această zi, Sfântul Gaie, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Dumnezeiescul Gaie multe dureri în viață a suferit.
Şi acum... strălucite răsplătirile durerilor a dobândit.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Nemi de sabie s-a săvârşit.

Stih: Bărbat purtător de sabie pe Nemi nu o îngrozeşte,
De ar şi muri de sabie, încă mai mult se veseleşte.

Sfântul mucenic Vusiris împuns cu bolduri de către femei s-a săvârşit.

Stih: Trupul lui Vusiris împuns ca pânza prin bolduri s-a văzut,
Prin care ţesătură nouă Domnului s-a ţesut.

Pomenirea Sfântului mucenic Gaudentie.

Stih: Nu de tot luptei nevoitorilor neînvăţat,
Gaudentie deşii nu prin luptă, duhul şi-a dat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

La Vecernie

Stihirile pe 6, Stihoavna şi celelalte. La sfârşit pomenim numele Sfintei Melania.

La Utrenie - la Dumnezeu este Domnul,...Troparul praznicului de trei ori şi Sedelnele praznicului. Canonul praznicului cel întâi cu Irmosul pe 8, şi al doilea cu Irmosul pe 6. Catavasiile: Hristos se naşte... şi celelalte ca la însuşi praznicul.

La Liturghie - Fericirile din Canoane, Cântarea a 9-a, pe 8. Prochimen şi Chinonicul Naştere. Iar Apostolul şi Evanghelia, a zilei.

A şti ni se cuvine: Că de se va întâmpla odovania praznicului Naşterii lui Hristos Duminică.

Sâmbătă seara - La Vecernia cea mică, Stihirile Învierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu după obicei.

La Vecernia cea mare

Catisma întâia Fericit bărbatul... La Doamne strigat-am..., Stihirile Învierii 3, ale praznicului 4, glas 2 : Veniţi să ne bucurăm Domnului... şi ale Sfinţilor trei. Slavă... a Sfinţilor, glas 6: Pomenirea săvârşim.. Şi acum..., a praznicului, glas 2: August singur stăpânind...Vohod, Prochimenul zilei.

La Litie, Stihirile praznicului, Slavă..., glas 5: Magii împăraţii perşilor... Şi acum..., glas 6: Dănţuiesc îngerii toţi...

La Stihoavnă, Stihirile Învierii, Slavă..., a Sfinţilor, glas 6: Pomenirea Arhiereilor... Şi acum..., a praznicului.

La binecuvântarea pâinilor, Troparul: Născătoare de Dumnezeu... de două ori, şi al Sfinţilor odată: Bine vesteşte Iosife...

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul Învierii de două ori. Slavă..., al Sfinţilor, Şi acum..., al praznicului. După obişnuitele Catisme, Sedelnele Învierii, cu ale Născătoarei lor; Apoi: Fericiţi cei fără prihană... cu Troparele Învierii. Soborul îngeresc...Ipacoi al glasului şi citirea praznicului. Antifonul, Prochimenul glasului, şi Toată suflarea... Evanghelia Învierii: Învierea lui Hristos văzând... După Psalm 50 Stihira Învierii.

Canoanele: Al Învierii, cu Irmosul pe 4, al sfinţilor pe 4, şi ale praznicului, amândouă Canoanele, pe 6. Catavasiile praznicului: Hristos se naşte... După a 3-a Cântare, Condacul şi Icosul Sfinţilor şi Sedealna lor; Slavă..., Şi acum..., a praznicului După a 6-a Cântare, Condacul şi Icosul praznicului. La a 9-a Cântare, Ceea ce eşti mai cinstită... Exapostilaria Învierii. Slavă... a sfinţilor, Şi acum..., a praznicului.

La Laude: Stihirile Învierii pe 4, şi ale praznicului 4: Veseliţi-vă drepţilor... cu Pripelile lor. Slavă... a Sfinţilor, glas 8: Sângele şi focul... Şi acum... Prea binecuvântată eşti... Slavoslovia cea mare. După Sfinte Dumnezeule..., Troparul Învierii numai. Ecteniile şi Otpustul. Slavă..., Şi acum..., Stihira Evangheliei. La Ceasuri Troparul Învierii, Slavă..., al praznicului şi al Sfinţilor pe rând. Şi acum..., a Născătoarei ceasului, Condacul praznicului şi al Sfinţilor, le zicem schimbându-le.

La Liturghie

Fericirile glasului pe 4, ale praznicului întâiul Canon, Cântarea a 9-a, pe 4, şi al sfinţilor, Cântarea a 6-a, pe 4. După Vohod, Troparul Învierii, al praznicului şi al Sfinţilor Slavă..., Condacul sfinţilor, Şi acum..., al praznicului. Apostolul către Galateni: Fraţilor, arăt vouă Evanghelia care s-a binevestit de mine... Evanghelia de la Matei: Iar după ce s-au dus Magii, iată îngerul Domnului... chinonicul: Lăudaţi pe Domnul din ceruri.. şi al praznicului.

Vezi: De se va întâmplă după praznicul sau ieşirea Naşterii lui Hristos, Sâmbăta, Vineri seara, La Doamne strigat-am..., Slavă..., Şi acum..., a praznicului; iar a Născătoarei, cea dintâi a glasului ce se întâmplă, nu zicem.

Sfârşitul lunii Decembrie şi lui Dumnezeu slavă.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Melania Romana

Canon de rugăciune către Sfanta cuvioasa Melania romana - 31 decembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=4UqFDtdIRUM

***

Tropar Sfintei cuvioase Melania Romana, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Melania, duhul tău.

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întunecat fiind de întunericul patimilor, luminându-mă, curăţeşte-mă Iubitorule de oameni, cu rugăciunile cele purtătoare de lumină ale cuvioasei Tale Melania şi vrând să o laud pe dânsa, dăruieşte-mi cuvânt.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înflăcărare ai urmat Celui ce pentru tine a răbdat de bunăvoie răstignirea şi purtându-ţi crucea, prea fericită, cu osârdie pe umărul tău ai păzit îndreptările Sale.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De dragostea părinţilor şi de dulceaţa trupului cu totul te-ai lepădat, îndrăgind numai frumuseţea cea vrednică de iubire a lui Hristos, de al cărui cuvânt toţi doresc a se împărtăşi, de Dumnezeu înţelepţită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădând lanţul vieţuirii celei trupeşti, ai plecat pe soţul tău a purta pe grumaji jugul cel dumnezeiesc, împreună cu tine şi a umbla pe calea care duce către Locaşurile cele nematerialnice.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel bogat a sărăcit, îmbogăţindu-mă cu dumnezeirea pe mine, care rău am sărăcit din neînfrânarea cea dintâi şi Cel fără de început, iată, început a luat, născându-Se acum din Fecioara, dumnezeiasca Fiică.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Depărtându-te de dorirea celor de jos, toată dorirea voinţei tale ai îndreptat-o cu dreaptă credinţă numai către cele stătătoare şi veşnice, mărită Melania.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Şi grăind şi tăcând te-ai arătat sfătuitoare celor neîntăriţi, pildă şi întărire sihaştrilor. Pentru aceasta te lăudăm pe tine, prea mărită Melania.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu necontenirea rugăciunilor ţi-ai îndreptat simţirile cu razele Duhului şi te-ai făcut în chip de lumină, cu totul râvnind viaţa cea fără de materie, încă în trup fiind, prea cuvioasă Melania.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce înfăşoară cerul cu nori, voind este înfăşat ca un Prunc de mâinile Fecioarei, vrând să mă răpească din mâna celui vrăjmaş.

Irmosul: Nu întru înţelepciune ne lăudăm şi întru putere şi bogăţie, ci întru Tine, Cel ce eşti Înţelepciunea cea Ipostatică a Tatălui, Hristoase; că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru slavă pe Scaunul Dumnezeirii pe norul uşor a venit, Iisus cel Îndumnezeit, din prea curată Fecioară şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înfrânarea ucigându-ţi poftele trupului ai avut locuind întru tine Însăşi Viaţa tuturor, prea cinstită; către care, mutându-te de pe pământ, te-ai sălăşluit, desfătându-te de Împărăţia Cerurilor.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împărţit-ai mulţimea aurului tău săracilor şi l-ai îngrămădit cu adevărat comoară în acele vistierii, care nicicând nu se învechesc, dar îşi păstrează statornică îndestulare în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bogăţia milostivirii tale s-a făcut ca un mare râu, pururea lăudată, adăpând nevoile tuturor săracilor, spălând întinăciunea sărăciei şi mijlocindu-ţi ţie, în ceruri, bogăţie de nerisipit, care nu se deşartă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Supunându-mă pornirilor patimilor, ca un necuvântător, cuvântător fiind, m-am asemănat dobitoacelor. Ci tu, Ceea ce ai născut pe Cuvântul cel prea veşnic, nu mă trece cu vederea pe mine, care totdeauna pătimesc.

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, iar noi pe Tine, Unule-Născut, strălucirea Dumnezeirii Tatălui, de noapte minecând Te lăudăm, Iubitorule de oameni!

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Chipurile patimilor celor urâte ştergându-le până în sfârşit din suflet, cinstită, ai zugrăvit cu vopselele înfrânării nepătimirea şi dragostea cea nefăţarnică.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o oglindă fiind, cinstită, ai primit mulţime de daruri luminate ale Duhului lui Dumnezeu, mărită Melania şi pe credincioşi i-ai luminat cu lumina vieţii tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu înfrânarea stingând văpaia patimilor, ai aprins făclia sufletului, care te luminează în toată viaţa şi alungă întunecimile demonilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

În peştera Betleemului Fecioara a născut pe Dumnezeu Emmanuel, deschizându-mi Edenul cel închis mie de demult, prin neînfrânarea de la mâncare şi prin înşelăciunea şarpelui.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu scânteile dragostei tale celei înflăcărate pentru Domnul ai ars săgeţile cele mistuitoare ale tuturor păcatelor şi răutatea demonilor ai pierdut-o desăvârşit.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Străbătut-ai prin furtuna vieţii neudată; pentru aceasta ai ajuns la liman liniştit neînecată şi te desfătezi, prea lăudată, de adevărata bucurie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetul tău îndumnezeindu-se prin unire cu ceea ce este mai bun, s-a despărţit cu voia Atotţiitorului de iubirea trupului. Pentru aceasta ai purtat toate ostenelile sihăstriei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Domnul, născându-Se din Fecioara, mă îndumnezeieşte şi înfăşându-Se, dă dezlegare păcatelor mele şi începe în peşteră Cel ce este Neîncăput.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie, cu glas de laudă, Doamne, strigă Biserica Ta, curăţindu-se de sângele demonilor cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, po-porului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Luminându-ţi-se sufletul cu luminările Celui ce ne-a strălucit nouă din Fecioară, ai strălucit în fapte bune, ceea ce eşti vrednică de laudă. Că împărţind pe pământ avuţia cea stricăcioasă, ai îngrămădit comoară de avuţie cerească şi în sihăstrie ai strălucit lămurit. Pentru aceasta cu dragoste te cinstim pe tine, prea cuvioasă Melania.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai izbăvit din foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldeii care fără dreptate prigoneau pe cei drepţi, prea lăudate Doamne, bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând jugul lui Hristos împreună cu soţul tău, purtătoare de Dumnezeu, aţi ogorât sufletele cu plugul rugăciunilor şi arătându-vă ogorul frumoaselor voastre însuşiri, vă îndulciţi de Slava cea de sus în veci.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca şi măslinul sădit în casa lui Dumnezeu, precum zice psalmistul, veseleşti în chip tainic sufletele, cuvioasă şi cu untdelemn ostenelilor tale ungi feţele credincioşilor, care laudă nevoinţele tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu roua înfrânării stingând cuptorul patimilor, ai izvorât, prin ploaia rugăciunilor tale, noian de vindecări, care îneacă supărarea patimilor, celor ce te cinstesc pe tine, Sfântă prea cuvioasă Melania.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lână te-a numit David, Preacurată, ca pe singura ce ai primit ploaia cea cerească, care usucă paralele nelegiuirii şi adapă cugetele credincioşilor, cele înţelenite în păcate.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-ţi inima şi trupul locaş Preasfintei Treimi celei mai presus de minte, case dumnezeieşti ai zidit, cea vrednică de laudă; în care ai adunat stoluri de fecioare şi cete de sihaştri, care cu un glas laudă şi slavoslovesc pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind cu înţelepciunea, cu bărbăţia, cu curăţia şi cu dumnezeiasca dreptate, ai avut smerenia care dă înălţimea, care te-a înălţat pe tine la cer şi prin care ai surpat pe şarpele cel mult lăudăros, Sfântă prea cuvioasă maică Melania. Pentru aceasta te cinstim ca pe o adevărată purtătoare de biruinţă.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu milostenia ai câştigat milă; risipind ai dat celor lipsiţi; dreptatea ta rămâne în veci şi mireasma ta cea de la dânsa nu se învecheşte, cuvioasă Melania, purtătoare de Dumnezeu, fala celor ce cu credinţă te laudă pururea pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întreitele valuri ale patimilor mă tulbură; adâncul deznădăjduirii mă îneacă; miluieşte-mă Maică, ceea ce eşti fără de prihană, care ai purtat în pântece pe Mântuitorul şi Domnul, cel ce S-a născut ca un Prunc în iesle; pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică, prin boala...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La înălţimea prea curatei desăvârşiri te-ai suit, fericită Melania şi ai întrecut Cetele celor fără de materie, apropiindu-te de dorirea cea adevărată şi acum te veseleşti de izvorul bunătăţilor. Pentru aceasta toţi te fericim.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Melania, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună cu cetele sihaştrilor care au sihăstrit şi şi-au ucis patimile te veseleşti, privind fără acoperire la strălucita faţă a lui Dumnezeu, pe care mai înainte o aveai prin închipuirile minţii, Sfântă Melania, pururea lăudată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Umblând pe cărarea cea strâmtă, ai ajuns la lăţimea cea desfătată a Raiului, unde este bucuria celor ce prăznuiesc şi Pomul Vieţii, pretutindeni aducându-ţi aminte de noi, care săvârşim sfântă pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce cu frică este purtat pe umeri de Heruvimi, acum şade în braţe de Fecioară prea curată şi cu scutece este înfăşat Cel ce dezleagă lanţurile răutăţilor noastre şi ca un Prunc cu lapte este hrănit, Cel ce hrăneşte toată suflarea.

Irmosul: Eva, adică, prin boala neascultării a adus blestemul înăuntru; iar tu, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Vlăstarul pe care L-ai purtat în pântece ai înflorit lumii Binecuvântarea. Pentru aceasta toţi te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Împlinind dumnezeieştile porunci, cu dragoste ai împărţit mulţimea aurului tău săracilor şi ridicând pe umeri Crucea ta, prea cuvioasă Melania, ai urmat cu credinţă împreună cu soţul tău lui Hristos, Unuia Dumnezeului nostru, care S-a Răstignit cu Trupul.

Sedelna Praznicului Naşterii Domnului, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Veniţi să vedem, credincioşilor, unde S-a născut Hristos; drept aceea să vedem unde merge steaua cu magii, împăraţii de la Răsărit; acolo îngerii cântă neîncetat; păstorii, petrecând noaptea în câmp, cântare vrednică grăiesc: Slavă întru cei de sus, Celui ce S-a născut astăzi în peşteră din Fecioară şi de Dumnezeu Născătoarea, în Betleemul Iudeii.

Acatistul Sfintei Melania romana (31 decembrie)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Prea cuvioasei maicii noastre Melania care din Roma a răsărit şi lumii odor de mult preţ s-a arătat, veniţi toţi dreptslăvitorilor creştini, ca împletindu-i cununi de laudă să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită în grădina lui Hristos!***

Icosul 1

Îngerilor de bucurie pricinuitoare, iar nouă, celor din valea plângerii, fierbinte dăruitoare de mângâiere şi nădejde este viaţa ta, o, sfântă şi mulţumindu-ţi că ai strălucit printre noi, îţi grăim:
Bucură-te, prea frumoasă mireasă a lui Hristos;
Bucură-te, crin iubitor de feciorie;
Bucură-te, parfum ce răspândeşti buna mireasmă a virtuţilor;
Bucură-te, visterie nesecată de bunătate;
Bucură-te, cea înveşmântată cu smerenia Stăpânului;
Bucură-te, lauda călugăriţelor şi-a lor vrednică plată;
Bucură-te, împlinitoarea osârdnică a Evangheliei sfinte;
Bucură-te, rândunica neatinsă de materia lumii;
Bucură-te, a Duhului Sfânt alăută melodioasă;
Bucură-te, prietenă a celor ce te cheamă;
Bucură-te, lumina şi lauda noastră;
Bucură-te, pentru noi mijlocitoare şi fierbinte rugătoare;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 2

În aurorile cereşti te desfătezi acum de frumuseţea Mirelui tău, Melania prea cinstită, de unde caută spre noi cei osteniţi de nenumărate ispite şi nevoi, ca rourându-te să-ţi înălţăm glas de mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 2

Silită fiind spre nuntă de către părinţii tăi, Pinian cel care ţi-a fost rânduit soţ, nu a reuşit să stingă flacăra ce o aveai pentru Stăpânul, iar inima ta a devenit altar de jertfă, pentru care ascultă de la noi:
Bucură-te, odraslă din părinţi de frunte şi foarte bogaţi;
Bucură-te, suflet împodobit cu înţelepciunea de sus;
Bucură-te, că nu ai iubit mărirea cea lumească;
Bucură-te, că singurul tău dor a fost să slujeşti Domnului;
Bucură-te, că părinţii tăi nu au ţinut seama de el;
Bucură-te, că pe Pinian îl priveai ca pe un frate;
Bucură-te, că îndelung îl rugai spre păzirea fecioriei;
Bucură-te, că şi cu lacrimi încercai să îl îndupleci spre aceasta;
Bucură-te, că toată bogăţia doreai a i-o da numai să te lase liberă;
Bucură-te, că el ţi-a promis a te asculta după ce vei rodi doi moştenitori ai averilor părinteşti;
Bucură-te, că născând o fetiţă ai făgăduit-o Domnului;
Bucură-te, că măcar ea ţi-ai dorit a fi fecioară neprihănită;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 3

Văzând că nici după naşterea fetiţei nu ai fost slobozită de legătura însoţirii, mai mult ţi-ai înmulţit nevoinţele şi ostenelile, fericită. Încă şi să fugi ai cugetat, de nu te-ar fi oprit pe tine glasul apostolului care zice: “ Poruncesc nu eu, ci Domnul, ca femeia să nu se despartă de bărbat” şi “ bine este, femeie, de-ţi vei mântui bărbatul”. Iar noi, văzând râvna ta cea mare, îţi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 3

Ca un cerb însetat după izvorul curăţiei, aşa ţi-ai chinuit trupul cu postul şi privegherea şi în taină purtai o cămaşă de păr aspru pe trupul tău cel firav. Ajută-ne şi nouă, celor doborâţi de povara păcatelor ca întorcându-ne pe calea pocăinţei, să zărim lumina Învierii şi să zicem:
Bucură-te, Sfântă Melania de doruri îngereşti plină;
Bucură-te, că lacrimile nu ţi-au secat niciodată;
Bucură-te, că ele erau mărturia dragostei pentru Hristos;
Bucură-te, că nu primeai podoabe şi haine scumpe;
Bucură-te, că podoaba ta era Hristos, Mărgăritarul cel nepreţuit;

Bucură-te, că cu daruri îţi momeai slujnicele spre a nu-ţi vesti nevoinţele;
Bucură-te, căci cu milostenii şi fapte bune îţi alinai durerea inimii;
Bucură-te, că nădejdea nu ţi-ai pierdut în încercări;
Bucură-te, şi ne întăreşte şi pe noi în necazuri şi boli;
Bucură-te, şi ne învaţă să nu cârtim în ceasul ispitirii;
Bucură-te, luminându-ne ca de-a pururi pe Domnul să-L slăvim;
Bucură-te, îndemnătoarea noastră la rugăciune şi doxologie;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 4

Trecând o vreme ai zămislit din nou, şi apropiindu-se timpul să naşti, întru pomenirea Sfântului Laurenţiu ai petrecut toată noaptea rugându-te, de dureri cumplite fiind cuprinsă, şi slăbind foarte, cu greu ai născut un băiat, care îndată fiind botezat a murit, iar tu ai dat slavă lui Dumnezeu zicând: ***Aliluia!***

Icosul 4

După o naştere anevoioasă, epuizată şi sfârşită, te primejduiai, Sfântă Melania, a trece pragul veşniciei. De care lucru spăimântându-se Pinian, a făgăduit înaintea altarului Domnului a petrece în curăţie şi din acel ceas te-ai însănătoşit. Iar noi, minunându-ne de aceasta, îţi grăim:
Bucură-te, că la timpul rânduit, Domnul ţi-a îndeplinit dorinţa arzătoare;
Bucură-te, că El n-a trecut cu vederea umilinţa sufletului tău;
Bucură-te, că însănătoşirea ta a fost un semn pentru Pinian;
Bucură-te, că astfel a înţeles că Domnul încuviinţează promisiunea făcută:
Bucură-te, că şi alt semn i-a fost trimis prin moartea fetiţei la doar câteva zile;
Bucură-te, că ostenelile tale nu au rămas fără de roade;
Bucură-te, că Duhul Sfânt i-a grăit tainic, deşteptându-i doruri cereşti;
Bucură-te, că îndată a început a urî deşertăciunea lumii;
Bucură-te, că a se face monah l-ai făcut a jindui;
Bucură-te, că uniţi fiind în Domnul, v-aţi pus averile în mâinile săracilor;
Bucură-te, că n-aţi dorit comori pe pământ;
Bucură-te, comoara noastră, în arşiţa sărăciei duhovniceşti;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 5

Care dintre pământeni poate pricepe oceanul nestăvilit de har ce însufleţea duhul tău spre lucrarea faptelor dumnezeieşti? Pe acesta neputându-l a-l cuprinde nici Publicola, tatăl tău copleşit de durere s-a mutat la ceruri, implorându-ţi iertare şi mijlocirea: ***Aliluia!***

Icosul 5

Uimire mare a căzut peste nobilimea romană, prea cuvioasă maică, văzându-ţi sârguinţa de-a împărţi scăpătaţilor mulţimea bogăţiilor. Căci, atâta averi aveai, încât după împărat, nimeni nu te întrecea. Însă, dorit-ai a schimba slava cu smerita slujire a aproapelui şi purpura cu umila haină monahală, iar noi te lăudăm aşa:

Bucură-te, stăpână peste cetăţi şi sate;
Bucură-te, moştenitoare a ţinuturi din Italia şi Sicilia;
Bucură-te, deţinătoare a proprietăţi în Spania şi Galia;
Bucură-te, şi în Britania şi Mauritania vestită stăpânitoare;
Bucură-te, că Africa şi Cartagina se fălesc cu tine;
Bucură-te, că pe toate le-ai închinat lui Hristos;
Bucură-te, că asemeni unui buchet de flori nestemate i le-ai dăruit;
Bucură-te, tezaur strălucitor al Romei;
Bucură-te, mama orfanilor şi-a lor binefăcătoare;
Bucură-te, zâmbetul dulce al nevoiaşilor şi năpăstuiţilor;
Bucură-te, maica celor ce vor să le fii aproape;
Bucură-te, acoperitoarea noastră în ziua judecăţii;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 6

Ctitoră de biserici şi mănăstiri ai fost maică prea lăudată căci pretutindeni pe unde au umblat sfintele tale picioare n-ai pregetat a face bine, dăruindu-te şi pe tine însăţi ofrandă bine primită lui Hristos şi viaţa ta ca o neîntreruptă cântare: ***Aliluia!***

Icosul 6

Din averile ce le aveai, Sfântă Melania, ca nişte râuri mari curgeau îndurările tale în toată lumea. Apusul şi Răsăritul vestesc binefacerile tale, zicând:

Bucură-te, că milostivirile tale au ajuns până în Mesopotamia şi Fenicia;
Bucură-te, miluitoarea celor din Siria, Egipt şi Palestina;
Bucură-te, purtătoarea de grijă a tuturor bisericilor şi mănăstirilor;
Bucură-te, împodobirea lor cu mătăsuri şi veşminte cusute cu fir de aur;
Bucură-te, că şi în casele de străini răsună daniile tale;
Bucură-te, mângâierea săracilor, bolnavilor şi-a văduvelor;
Bucură-te, cercetătoarea celor din închisori şi din temniţe;
Bucură-te, răscumpărătoarea celor robiţi;
Bucură-te, că ai liberat miile de sclavi ce îţi slujeau mai înainte;
Bucură-te, că traiul tău era şi mai prost decât al sclavilor;
Bucură-te, că nu te-ai lăsat robită decât de dragostea lui Hristos;
Bucură-te, luându-ne sub mantia ocrotirii tale;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 7

Cufundaţi fiind în păcate grele şi apăsaţi de necruţătoarea conştiinţă, nu mai îndrăznim nici ochii, a ni-i ridica spre Cel răstignit şi de aceea alergăm la tine, Sfântă Melania. Cere nouă mila Stăpânului, ca prin mijlocirile tale fiind izbăviţi, să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 7

După treisprezece ani, ajunsă la aspră sărăcie, aveai să îmbrăţişezi calea desăvârşirii monahale, pentru care alături de Pinian ai cercetat monahii şi pustnicii din Egipt, Nistria şi Alexandria spre a afla tainele luptei duhovniceşti. Ajută-ne şi nouă, cuvioasă Melania, să luptăm cu egoismul firii căzute din noi, şi biruind prin tine să spunem:

Bucură-te, că sub acoperământul smereniei pururea te-ai adăpostit;
Bucură-te, că smerenia ţi-a fost cununa tuturor virtuţilor;
Bucură-te, că Maica Domnului ţi-a fost călăuză şi pildă;
Bucură-te, că pentru dragostea ei şi a Fiului ei ai ales reaua pătimire;
Bucură-te, mireasmă a Raiului ce ne înalţi din ţărână;
Bucură-te, ciocârlie prea dulce glăsuitoare în graiurile Duhului;
Bucură-te, adiere de pace şi binecuvântare sufletelor învolburate;
Bucură-te, nectar ce ne desfătezi cu dulceaţa solirilor tale;
Bucură-te, strajă tare pentru sufletele slabe şi neajutorate;
Bucură-te, călăuzitoarea celor neştiutori;
Bucură-te, înţelepţirea noastră la ceas de cumpănă;
Bucură-te, întărirea celor ce sunt în lupta nepătimirii;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 8

Mistuită fiind de râvna Domnului te-ai înălţat din treaptă în treaptă şi n-ai aflat răgaz până ce n-ai ajuns în Patria Cerească. Din slava Preasfintei Treimi, caută fericită, spre cei ce în sudori şi ispite îşi duc călătoria vieţii şi întăreşte-i a cânta: ***Aliluia!***

Icosul 8

De dorul singurătăţii fiind aprinsă, te-ai zăvorât într-o chilie strâmtă, pe Muntele Măslinilor, neprimind decât pe mama ta, Albina, la cinci zile şi pe fratele tău duhovnicesc Pinian, pentru care ascultă unele ca acestea:

Bucură-te, că mama ta ţi-a urmat vieţii ascetice;
Bucură-te, maică duhovnicească şi povăţuitoarea lui Pinian;
Bucură-te, nevoitoare înflăcărată;

Bucură-te, că două ceasuri într-un cufăr îngust şi scurt îţi aşezai trupul ostenit de priveghere;
Bucură-te, că drept aşternut aveai un sac;
Bucură-te, că din sacul pe care dormeai ieşeau viermi, arătând petrecerea ta cea rea;
Bucură-te, că hrana ta era puţină pâine neagră sâmbăta şi duminica;
Bucură-te, că untdelemn nu gustai decât de Paşti şi în marile sărbători;
Bucură-te, că în postire te-ai asemănat marelui Antonie;
Bucură-te, că pe satana l-ai făcut de ruşine;
Bucură-te, înger în trup muritor;
Bucură-te, văpaie serafimică de iubire;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 9

Veniţi toţi cei iubitori de Dumnezeu să o lăudăm pe plăcuta lui roabă, pe ceea ce s-a arătat tămăduitoarea celor bolnavi, mângâierea celor întristaţi, nădejde şi bucurie celor deznădăjduiţi şi ajutătoare în felurite năpaste şi scârbe, aducându-i prinos de ***Aliluia!***

Icosul 9

Ritorii cei iscusiţi în înţelepciunea lumească nu se dumiresc de tine, sfântă, cum, lepădându-ţi întreaga avere ai ales traiul mai umil şi decât al celor mai săraci şi nu se pricep a zice către tine:
Bucură-te, porumbiţa Domnului cea iubitoare de curăţie;
Bucură-te, mireasa veşnicului Mire;
Bucură-te, stea prea strălucită ce luminezi întunericul păcatelor;
Bucură-te, izvor cristalin celor însetaţi de Dumnezeu;
Bucură-te, îndemnătoarea multor tineri la calea monahală;
Bucură-te, scară înaltă ce ne urci către Rai;
Bucură-te, întăritoarea noastră pe Golgota vieţii acesteia;
Bucură-te, nădejdea noastră neruşinată;
Bucură-te, împăciuitoarea celor învrăjbiţi;
Bucură-te, limanul celor prigoniţi şi asupriţi;
Bucură-te, împreună petrecătoare în toate împrejurările grele şi lunecoase;
Bucură-te, şi fii cu noi când va fi să dăm seama înaintea marelui Judecător;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 10

Cum te vom lăuda maică prea cinstită? Sau cum îţi vom mulţumi pentru milele ce le-ai arătat nouă nevrednicilor? Căci viaţa noastră cea împătimită este străină de laudele tale. Ci primeşte smerita noastră cântare: ***Aliluia!***

Icosul 10

După paisprezece ani de zăvorâre, ai îngropat pe Albina cea în cucernicie mutată la Domnul şi iarăşi te-ai închis, într-o chilie încă şi mai strâmtă şi mai întunecată. Dar străbătându-ţi vestea pretutindeni, prea cinsitită ai ieşit după un an spre mântuirea altora şi făcând o mănăstire ai fost aşezată povăţuitoare la nouăzeci şi mai bine de fecioare, cu care îţi zicem:
Bucură-te, cea vădită de harul dumnezeisc;
Bucură-te, că slăvind pe Hristos, ai fost slăvită de El;
Bucură-te, făclie ce n-a putut fi ascunsă sub obroc;
Bucură-te, că pe surori le învăţai smerita cugetare şi ascultare;
Bucură-te, că la răbdare şi nerăutate le îndemnai;
Bucură-te, că spre urâţie şi priveghere le întăreai;
Bucură-te, că în tăcere, la vorbirea cu Domnul le povăţuiai;
Bucură-te, aducătoarea multor desfrânate la viaţa cea neprihănită;
Bucură-te, înflăcărată insuflătoare de iubire;
Bucură-te, că în fiecare zi te împărtăşeai cu Sfintele lui Hristos taine;
Bucură-te, că în toate le slujeai, purtându-le de grijă maicilor tale;
Bucură-te, că Pinian a adormit în Domnul într-una din mănăstirile întemeiate de tine;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 11

Întoarce, Sfântă Melania de la calea rătăcirii şi din negura împietririi, pe cei ce zac în eresuri şi credinţe deşarte, că venind în turma Păstorului celui bun, să-I cânte cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 11

Ca o făclie în lume ai fost, prea lăudată, împrăştiind tuturor razele darurilor cereşti. Încă şi cu darul facerii de minuni şi al tămăduirii de boli te-a împodobit Mirele tău, iar noi, îndulcindu-ne de binefacerile tale, îţi grăim:
Bucură-te, mare făcătoare de minuni;
Bucură-te, vindecătoarea piciorului împărătesei Evdochia;
Bucură-te, izgonitoarea duhului necurat din tânărul căruia demonul îi înţepenise gura;
Bucură-te, că şi din mulţi alţii ai alungat duhurile întunericului;
Bucură-te, izbăvitoarea femeii celei primejduite de fătul mort ce îl avea în pântece;

Bucură-te, că prin rugăciunile tale ai întors spre umilinţă încăpăţânarea lui Messala, cea mustrată în vis;
Bucură-te, a multor bolnavi tămăduire;
Bucură-te, că vorbind cu putere multă ai combătut vorbele cele înşelătoare ale sofiştilor şi împletiturile nestorienilor;
Bucură-te, căci cu zelul pentru Ortodoxie ai ruşinat pe Origen;
Bucură-te, că bolnavă fiind n-ai pregetat osteneala călătoriei pentru convertirea unchiului păgân;
Bucură-te, că diavolul ţi s-a arătat, lovindu-ţi şoldul cu o durere cumplită ce ai îndurat-o până la convertirea lui;
Bucură-te, că ai cunoscut mai înainte ziua trecerii la Domnul;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 12
Săraci fiind de faptele cele bune şi slăbănogiţi prin încălcările poruncilor sfinte, neam făcut alungători ai harului Mângâietorului, dar avându-te pe tine, prea cuvioasă maică, îndrăznim căci nu vom fi ruşinaţi, ci vom rosti cântare de mântuire: ***Aliluia!***

Icosul 12
Cântând laudele tale cu umilinţă şi evlavie ne plecăm rărunchii sufletelor noastre şi slăvindu-te, îţi mulţumim cu graiuri ca acestea:
Bucură-te, maica noastră cea dăruită de Domnul şi cinstită de îngeri şi de oameni;
Bucură-te, bucuria celor ce nădăjduiesc în tine;
Bucură-te, îndrăzneala tuturor celor ce scapă la ajutorul tău;
Bucură-te, izbânda noastră şi grabnică folositoare;
Bucură-te, povăţuitoare tainică pe calea pocăinţei;
Bucură-te, luminătoarea celor umbriţi de neştiinţă şi nepăsare;
Bucură-te, binecuvântarea monahiilor şi îndrumătoarea lor pe culmile virtuţii;
Bucură-te, înţelepţitoarea paşilor noştri întru lucrarea faptelor bune;
Bucură-te, spaima dracilor şi arma împotriva lor;
Bucură-te, rugătoare fierbinte pentru întreg neamul omenesc;
Bucură-te, mijlocitoarea noastră la tronul dumnezeiesc;
Bucură-te, aprigă apărătoare în ceasul cel mai de pe urmă al nostru;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, prea slăvită Sfântă Melania, ceea ce lupta cea bună ai luptat şi cununa nestricăciunii ai luat de la Mirele tău, Hristos primeşte puţina noastră rugăciune şi soleşte către Domnul să privească cu îndurare spre păcătoşii robii săi şi izbăvindu-i de

toate relele şi nevoile, să-i învrednicească veşnicei dănţuiri unde neîncetat răsună cântarea: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Îngerilor de bucurie pricinuitoare, iar nouă, celor din valea plângerii, fierbinte dăruitoare de mângâiere şi nădejde este viaţa ta, o, sfântă şi mulţumindu-ţi că ai strălucit printre noi, îţi grăim:
Bucură-te, prea frumoasă mireasă a lui Hristos;
Bucură-te, crin iubitor de feciorie;
Bucură-te, parfum ce răspândeşti buna mireasmă a virtuţilor;
Bucură-te, visterie nesecată de bunătate;
Bucură-te, cea înveşmântată cu smerenia Stăpânului;
Bucură-te, lauda călugăriţelor şi-a lor vrednică plată;
Bucură-te, împlinitoarea osârdnică a Evangheliei sfinte;
Bucură-te, rândunica neatinsă de materia lumii;
Bucură-te, a Duhului Sfânt alăută melodioasă;
Bucură-te, prietenă a celor ce te cheamă;
Bucură-te, lumina şi lauda noastră;
Bucură-te, pentru noi mijlocitoare şi fierbinte rugătoare;
Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită din grădina lui Hristos!

Condacul 1

Prea cuvioasei maicii noastre Melania care din Roma a răsărit şi lumii odor de mult preţ s-a arătat, veniţi toţi dreptslăvitorilor creştini, ca împletindu-i cununi de laudă să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfântă Melania, floare neveştejită în grădina lui Hristos!***

Apoi se zice:

Rugăciune către Sfânta cuvioasă Melania romana

O, Sfântă cuvioasă Melania, ceea ce din dragoste pentru Hristos te-ai lepădat de toată dezmierdarea şi robia trupului şi ai ajuns să fii împreună cu Cel pe care cu osârdie L-ai iubit, îndrăzneală aflând către dânsul, caută spre cei care cu umilinţă şi cu evlavie aleargă la al tău sprijin şi nu trece cu vederea această puţină rugăciune a noastră, a nevrednicilor păcătoşi.

Mijloceşte sfântă, pentru noi cei îngreunaţi şi slăbănogiţi de mulţimea ispitelor şi frământărilor acestui veac mai înşelător şi mai primejdios ca oricând, ca Domnul Dumnezeu să ne întărească cu putere de sus a purta crucea suferinţei până la sfâr-

şit, să ne păzească de toată înşelăciunea şi viclenia vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi, să ne lumineze mintea a petrece neabătuţi de la calea adevărului şi de la voia Sa, să ne călăuzească paşii pe drumul spinos şi strâmt al mântuirii, picurând în inimile noastre din izvorul nesecat al darurilor sale lacrimile curăţitoare ale pocăinţei, duhul smereniei, al răbdării, şi al blândeţii, duhul curăţiei şi al dreptăţii, aprinzând în noi văpaia mistuitoare a dragostei care arde toţi spinii patimilor noastre, pregătind astfel sufletul a intra în Împărăţia cea veşnică a odihnei şi a bucuriei nesfârşite.

Roagă pe Domnul, sfântă să păzească Biserica Sa întreagă şi nevătămată de toate eresurile şi schismele luminându-i pe conducătorii noştri să stea neabătuţi pe temelia adevărului, purtând mai departe tezaurul Ortodoxiei fără frică şi alunecări datorate slăbiciunilor noastre.

Nădăjduim că prin rugăciunile tale fiind izbăviţi, să-l slăvim şi noi împreună cu tine pe cel în Treime închinat: Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh acum şi pururea şi în vecii nesfârşiţi. Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei cuvioase Melania romana şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin !

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/?s=Melania

Imnografie

Troparul Sfintei cuvioase Melania Romana: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Melania, duhul tău.

Condacul Sfintei cuvioase Melania Romana: Luminându-ţi-se sufletul cu luminările Celui ce ne-a strălucit nouă din Fecioară, ai strălucit în fapte bune, ceea ce eşti vrednică de laudă. Că împărţind pe pământ avuţia cea stricăcioasă, ai îngrămădit comoară de avuţie cerească şi în sihăstrie ai strălucit lămurit. Pentru aceasta cu dragoste te cinstim pe tine, prea cuvioasă Melania.

Tropar: Râvnind la viaţa îngerească, părăsit-ai alinarea lumii acesteia cu trezvie petrecând în înfrânare şi-n adâncă smerenie. De aceea făcutu-te-ai, prea înţeleaptă Melania, vas ales şi plin de Duhul Sfânt, care cu daruri te-a împodobit, pe toţi chemându-i spre dumnezeiasca ta râvnă şi călăuzindu-i la Stăpânul şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Troparul Sfintelor Melania şi Anisia (30 decembrie), glasul al 4-lea: Păşit-aţi pe calea virtuţii până la sfârşit, închinându-vă lui Dumnezeu Cuvântul: în încercări te-ai bucurat, Anisia, iar tu, Melania, strălucit-ai cu lumina nepătimirii. Împreună strălucind lumii cu razele virtuţii, iar noi acum vă cerem: rugaţi-l pe Hristos Domnul să ne dăruiască harul Său!

Condacul Sfintele Melania şi Anisia (glas 3): Ca un opaiţ cu îndoită lumină, luminaţi Biserica lui Hristos cu tainică strălucire că tu, Anisia, în încercări mucenicești adus-ai rod însutit, iară tu, Melania, cu lumina nevoinţei ai strălucit. Învrednicinduvă de viaţa cea nestricăcioasă a fericiţilor!

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei maicii noastre Melania Romana

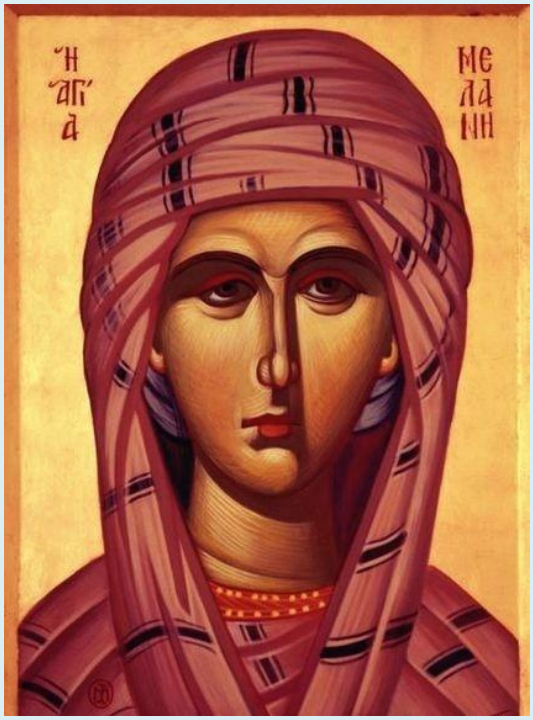

Nu se făleşte Roma, cetatea cea mare, cea prea strălucită şi mult vitează, nici se înalţă şi se cinsteşte atâta pentru frumuseţea locului, pentru biruinţele ei, pentru vechimea şi pentru alte covârşiri, cât se slăveşte după vrednicie şi după cuviinţă se împodobeşte, pentru sfinţii robi ai Stăpânului Hristos, cuvioşii şi mucenicii care, cu fapte bune, au petrecut şi s-au luptat bărbăteşte cu vrăjmaşul şi au defăimat dezmierdările trupeşti şi toată desfrânarea, făcându-se celor mai de pe urmă pildă de petrecere îmbunătăţită. Chiar şi femeile, care sunt firi neputincioase, au săvârşit de-a pururea pomenitele nevoinţe vitejeşti şi strălucite biruinţe.

Dintre acestea una este şi Sfânta Melania, care a odrăslit din părinţi creştini drept-credincioşi şi a fost nepoata Sfintei Melania, aceea ce se zicea bătrâna, care a cercetat în muntele Nitriei pe mulţi sfinţi părinţi şi multora a slujit din averea sa. În sfânta cetate a Ierusalimului, sârguindu-se treizeci şi şapte de ani, ca Avraam, cu iubirea de străini, o! cât de mulţi creştini a odihnit, dintre cei care veneau de la răsărit şi de la apus, de la miazănoapte şi de la miazăzi! Bisericilor şi mănăstirilor le-a făcut mult bine, pe monahi şi monahii le-a îndestulat cu toate cele de trebuinţă, închisorile şi temniţele erau pline de facerile ei de bine. În Roma, patria sa, la multe femei şi bărbaţi, a fost pricinuitoare de mântuire, povăţuindu-i cu sfatul cel folositor, spre calea ce duce la viaţa veşnică. A unei femei ca aceea, plăcută lui Dumnezeu, era nepoată această cuvioasă Melania, născută în Roma cea veche, din

fiul ei, fiind de neam bun şi prea luminat, căci şi moşul şi tatăl ei erau din cei mai de frunte şi bogaţi romani.

Melania, ajungând în vârstă, dorea să-şi păstreze fecioria şi pentru aceasta de multe ori supăra pe părinţii ei cu prea multe rugăciuni. Dar, de vreme ce ei nu mai aveau alt fiu, ci numai pe ea şi nu aveau pe cine să lase moştenitori ai bogăţiei lor, de aceea, fără voia ei, la paisprezece ani de la naşterea sa, au însoţit-o cu un bărbat, deopotrivă cu slava neamului celui bun, cu numele Apelian, care avea şapte-sprezece ani de la naştere.

Săvârşindu-se nunta şi vieţuind ei în însoţire cinstită, Melania nu şi-a schimbat gândul, ca măcar dacă nu poate a-şi păzi fecioria, cel puţin să trăiască în curăţie. De aceea ruga pe bărbatul său în tot chipul, pentru păzirea curăţiei, adeseori sfătuindu-l şi cu lacrimi, zicând: ***"O, cât de fericiţi am fi fost, de am fi vieţuit împreună întru curăţie din tinereţele noastre, slujind lui Dumnezeu fără amestecare trupească, de care lucru am dorit totdeauna şi doresc şi am fi fost unul altuia pricinuitori de viaţă mai frumoasă şi mai cu plăcere de Dumnezeu. Dacă tinereţele tale cele iubitoare de plăceri te opresc a face aceasta şi nu poţi a răbda, atunci lasă-mă măcar pe mine şi nu-mi fi piedică scopului meu. Iată îţi dau pentru mine răscumpărare toată bogăţia mea, robii şi roabele, visteriile (aurul şi argintul) şi averea cea fără de număr. Toate acestea le ai, numai să fiu liberă de tine".***

El nici n-o oprea cu totul de la acest gând al ei şi nici nu voia desăvârşit să o libereze, ci zicea către dânsa cu dragoste: "Nu este cu putinţă a fi acum aceasta, până ce nu vom vedea din noi moştenitori ai averilor pe care le avem. Pentru că nici eu nu mă voi lăsa de scopul tău cel bun - că este cu necuviinţă bărbatului a fi întrecut de femeie, în dorinţa cea dumnezeiască şi în faptă cea bună. Să aşteptăm până când va da Dumnezeu rod însoţirii noastre şi atunci vom alege viaţa în chipul pe care-l vei voi".

Melania s-a învoit cu sfatul bărbatului şi le-a dat Dumnezeu rod pântecelui parte femeiască, pe care, cum a născut-o, a făgăduit-o lui Dumnezeu pentru păzirea fecioriei, plătind datoria cea pentru sine; ca ceea ce pentru sine ea n-a putut păzi, fiind dată fără de voie însoţirii, aceea dorea să fie păzită fiica ei. Apoi şi spre altă viaţă mai înaltă pregătindu-se, a început mai mult a se deprinde cu înfrânarea şi postul, lepădându-se de toată plăcerea trupului, iar haine frumoase şi podoabe femeieşti de mult preţ nu voia să poarte şi la baie nu se ducea. Dacă cândva ar fi fost silită de bărbatul său sau de părinţi să se ducă la baie, apoi nedezgolindu-şi trupul îşi spăla numai faţa şi ieşea. Roabelor le poruncea şi le dăruia câte ceva, ca

să nu spună la nimeni despre aceasta, apoi amintea făgăduinţa bărbatului său, zicând: "Iată, acum avem moştenitor al averilor noastre. Să petrecem de acum singuri, precum mi-ai făgăduit". El însă n-o asculta.

Melania, văzând pe soţul ei neînduplecat, a cugetat să fugă pe ascuns într-o latură neştiută, lăsând tată, lăsând mamă, bărbat, fiică şi toate bogăţiile. Astfel, era cuprinsă de dorirea dumnezeiască şi de dragostea vieţii curate. Şi ar fi făcut aceasta de nu ar fi fost oprită de sfatul unor oameni cu bună cuviinţă, care îi spuneau aceste cuvinte apostoleşti: Celor ce s-au însurat, le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca femeia să nu se despartă de bărbat. Şi iarăşi: Bine este femeie, de-ţi vei mântui pe bărbatul tău. Oprindu-se cu nădejdea mântuirii bărbatului, s-a lăsat de acest gând.

Socotind, însă, mare greutate să fie robită cu legea însoţirii, Melania purta în taină, pe trupul său, o cămaşă de păr aspru, afară de vremea când ştia că are să fie văzută de bărbatul său şi în acea vreme o dezbrăca ca să nu se înştiinţeze bărbatul său de o viaţă ca aceea. Odată, văzând aceasta sora tatălui său, râdea de acea haină de păr, dosădind-o cu defăimări pentru deprinderea ei. Dar Melania a rugat-o cu multe lacrimi să nu spună nimănui.

După o vreme, iar a zămislit în pântece şi se apropia să nască. Sosind pomenirea Sfântului mucenic Lavrentie, a petrecut toată noaptea fără somn, în plecarea genunchilor şi în citirea de psalmi, nevoindu-se a covârşi durerea cea firească dinaintea naşterii. Şi s-a făcut ziuă, dar ea n-a încetat rugăciunea cea cu multă osteneală şi se înmulţeau şi durerile naşterii, iar ea petrecea încă în rugăciuni. Apoi din osteneala rugăciunii de toată noaptea şi din durerea cea firească a slăbit şi cu greu a născut un prunc de parte bărbătească, pe care, botezându-l, îndată s-a dus din lumea aceasta către patria cerească.

După această naştere, fericita Melania a fost cuprinsă de dureri mai grele, încât se primejduia de moarte. Bărbatul ei, stând înaintea patului, suferea mult pentru dânsa şi cuprins de jale, alergând la biserică, a căzut înaintea lui Dumnezeu cu multă tânguire, cerând ajutor din înălţime, iubitei sale soţii. Melania, având vreme cu bun prilej ca să aducă pe bărbat la scopul său, a trimis la dânsul, fiind el încă în biserică, zicând: ***"De voieşti să fim vii amândoi, să dai cuvânt înaintea lui Dumnezeu că de acum înainte nu te vei mai atinge de mine şi vom vieţui în curăţie până la sfârşitul vieţii".***

Bărbatul ei, iubind-o foarte mult şi preţuind sănătatea ei mai mult decât pe a sa, s-a supus voii ei şi a făcut făgăduinţă, în biserică, înaintea lui Dumnezeu, ca după aceea să petreacă împreună cu dânsa în neamestecare trupească. Întorcându-se

slujitorul şi spunând acea veste Melaniei, îndată s-a bucurat cu duhul şi a început a-i fi mai uşor, pentru că durerea trupească s-a depărtat prin bucuria duhovnicească şi dreapta Celui Preaînalt, care ducea scopul dorinţei sale la bun sfârşit.

Sculându-se Melania din patul durerii, nu după multă vreme, i-a murit şi fiica, odrasla cea frumoasă a fecioriei, ceea ce fusese făgăduită lui Dumnezeu. Moartea aceleia mai mult a deşteptat pe Apelian către păzirea curăţiei, iar mai vârtos când îi grăia Melania aceasta: ***"Vezi că Însuşi Dumnezeu ne cheamă spre viaţă curată, pentru că de ar fi privit bine unirea noastră trupească, apoi nu ar fi luat pe fiii noştri".***

Astfel Apelian şi Melania, după însoţirea cea trupească a firii, au zămislit viaţa cea duhovnicească, mai presus de fire, petrecând în post şi în rugăciune, întru osteneli, întru omorârea trupului, unul pe altul îndemnându-se spre fapta bună. Apoi s-au sfătuit ca toate averile să le dăruiască lui Hristos, prin mâinile săracilor, iar ei cu totul să se lepede de lume şi să se facă monahi.

Auzind părinţii Melaniei hotărârea lor, îi opreau. De acest lucru Melania şi Apelian, mâhnindu-se foarte mult, într-o noapte se sfătuiau între dânşii, cum ar putea să se izbăvească de cursele lumii cea cu multe împletituri. Deodată, i-a cercetat de sus un dar dumnezeiesc, căci au simţit mare şi bună mireasmă venind din cer, pe care nu era cu putinţă nici cu mintea a o ajunge, nici cu limba a o spune şi s-au umplut de acea mângâiere duhovnicească, încât au uitat toată mâhnirea lor. Apoi au fost cuprinşi de mai mare dorinţă de bunătăţile cele cereşti, iar lumea şi cu toate cele ale ei, li s-au făcut urâte. Atunci au vrut să lase toate şi să fugă undeva pe ascuns, ca să se facă monahi. Dar rânduiala lui Dumnezeu, altfel de cale le-a rânduit pentru lucrul cel dorit, căci, peste puţină vreme, a murit tatăl Melaniei şi aşa s-au liberat Apelian şi Melania, pentru a-şi arăta sârguinţele lor.

Dar, de vreme ce aveau mulţime de averi pe care le făgăduise a le dărui lui Hristos prin mână săracilor, nu îndată s-au despărţit de lume şi de patrie. Deci şi-au ales petrecere lângă cetatea Romei, într-un sat oarecare, până ce vor împărţi toate săracilor, vieţuind precum începuseră, păzind curăţenia cu osârdie.

Când această fericită doime şi-a ales această viaţă străină şi plăcută lui Dumnezeu, Apelian avea vârsta de douăzeci şi patru ani, iar Melania împlinea douăzeci. Cu adevărat mare minune era, că aflându-se într-acea vârstă, în care tinereţile ard ca în cuptorul Babilonului, cu focul patimilor trupeşti, această sfântă doime, având-şi viaţa împreună mai presus de fire, petreceau ca tinerii nearşi în cuptor şi aceasta se săvârşea prin voinţa fericitei Melania. Căci aceasta ca o înţeleaptă roabă a lui

Dumnezeu şi pe sine se păzea cu dinadinsul şi pe bărbat îl ţinea în deşteptare încât ea se făcuse bărbatului ei învăţătoare, povăţuitoare şi pe calea Domnului înainte conducătoare.

Ducând o viaţă ca aceasta minunată, îşi vindeau averile şi le împărţeau fără cruţare celor ce le trebuiau. Iar diavolul urâtor de fapte plăcute lui Hristos s-a pornit asupra lor cu răutate şi a îndemnat pe un frate al lui Apelian, cu numele Sevir, care întru nimic socotindu-i le răpea averile, apoi văzând că nu i se împotrivesc lui şi nu ţin seamă de averile cele luate, a început şi mai mult a se întinde, făcându-se stăpân pe toate. Ei întru nerăutate răbdau, încredinţându-se lui Dumnezeu şi numai de aceasta le era mâhnire, că cele dăruite lui Hristos intră în mâinile omului zavistnic şi apoi mai puţin se dă la săraci, fiind jefuită partea lor.

Domnul, Cel ce apără pe robii Săi şi-i scoate de la cei ce îi asupresc, a luminat pe binecredincioasa împărătească Verina. Aceasta auzind despre viaţa lor cea plăcută lui Dumnezeu, avea mare dorinţă să-i vadă şi de aceea, de multe ori, a trimis către Melania rugăciune să vină la palat să se întâlnească cu dânsa. Ca să nu se arate măreaţă că nu primeşte să se întâlnească cu împărăteasa, Melania a luat şi pe Apelian şi s-au dus amândoi. Era atunci legea pusă ca să nu îndrăznească nici o femeie a intra în casele împărăteşti cu capul acoperit. Însă ea, defăimând legea cea politicească, iar porunca fericitului apostol Pavel, fără nici o schimbare păzind-o, nici capul nu şi-a descoperit, nici rasa cea săracă cu care era îmbrăcată nu şi-a schimbat; ci aşa fiind îmbrăcată a mers la casele împărăteşti, neţinând seama de lucrurile cele de mult preţ care erau acolo.

Mergând amândoi acolo, unde şedea împărăteasa, s-au închinat ei, după cum se cădea. Împărăteasa, văzând atita smerenie, s-a sculat din scaunul său pentru evlavie şi i-a chemat lângă ea. Apoi i-a cinstit foarte mult şi se miră de îmbrăcămintea lor cea simplă şi de atâta smerenie. Îmbrăţişând-o pe Melania, i-a zis: "Fericită eşti tu că ţi-ai ales o viaţă ca aceasta" şi i-a făgăduit că se va răzbuna pe Sevir îndată. Iar ei au rugat-o ca să nu facă izbânda, ci numai să-l sfătuiască a nu mai fi vrăjmaş, căci ziceau: "mai bine este să fim asupriţi, decât să asuprim pe cineva; pentru că celui lovit peste obraz i se porunceşte în dumnezeiasca Scriptură să întoarcă şi cealaltă parte a obrazului. Deci mulţumim ţie, o! stăpână, pentru apărarea cea cu milostivire, iar izbândă asupra lui Sevir nu vrem, ci mai bine vrem ca să nu pătimească ceva pentru noi, căci destul este nouă de va înceta de acum a mai face rău şi a mai lua cele ce sunt, nu ale noastre, ci ale lui Hristos, ale săracilor, ale văduvelor şi ale scăpătaţilor. Apoi au rugat pe împărătească ca să-i lase liberi şi fără împiedicare a-şi vinde averile cele mai mari, adică cetăţi, sate, nu numai în Italia şi în ţinutul Romei, ci şi în Sicilia, în Spania, în Galia şi în Britania.

Atâta bogăţie a moştenit de la părinţi Melania, încât după împărat nu mai era nimeni ca dânşii. Şi s-a dat lui Apelian şi Melaniei această voie, ca fără piedici să-şi vândă averile lor, care erau pretutindeni, precum vor voi. Atunci a vrut Melania să dea sorei împăratului unele daruri de mult preţ, dar aceea n-a voit să primească nimic, socotind prin aceasta, că se face fur de cele sfinte, adică a primi ceva din lucrurile lui Hristos. După aceea i-a liberat din palatul împărătesc, întru a lor petrecere, cu multă cinstire.

De aici se vede că bogăţia lor era foarte mare, căci casele pe care le aveau în Roma, nimeni nu putea să le cumpere cu adevăratul preţ. Mai pe urmă, arzându-se de barbari, s-au vândut cu mai mic preţ, iar banii s-au dat la săraci. Cu neîndoire este a zice că această cinstită doime, mai mare bunăvoire au arătat către Dumnezeu, decât Iov, pentru că acela fără voie pierzându-şi bogăţia sa, mulţumea lui Dumnezeu, iar aceştia de bunăvoie s-au lipsit de bogăţii şi au ajutat săracilor. La început viaţa aceasta se părea îngreuiată şi nu atât de lesnicioasă, dar mai pe urmă s-a arătat uşoară şi plină de mireasmă duhovnicească, pentru că jugul lui Hristos este bun şi sarcina uşoară. Diavolul, urâtorul binelui şi al desăvârşirii, ispitind, se lupta a-i împiedica pe dânşii de la lepădarea de averi, prin iubirea de aur, căci, aducându-se în casa lor mulţime de aur de la satele ce se vânduseră, prinseseră oarecare dragoste de aur. Dar Melania, simţind pe vicleanul, îndată a zdrobit capul lui, socotind aurul ca tina şi împărţindu-l la săraci.

Odată spunea fericita despre dânsa aceasta: ***"Aveam un sat şi într-însul un palat foarte frumos şi la loc înalt care covârşea toate satele noastre. De o parte era marea, pe care de sus se vedea plutirea corăbiilor şi vânarea peştilor, iar de cealaltă parte, copaci înalţi, câmpii verzi, pometuri şi grădini minunate. Acolo era baie foarte frumos făcută, cântări de felurite păsări, fiare de tot neamul, închise în cuştile lor, precum şi vânaturi multe. Şi-mi punea vrăjmaşul în gând ca să poftesc satul acela şi să nu-l vând pentru atâta frumuseţe a lui, ci să-l opresc pentru petrecerea mea. Dar cu darul lui Dumnezeu, cunoscând iarăşi vicleşugul diavolului şi întorcându-mi mintea spre sălaşurile Raiului, îndată am vândut satul acela şi preţul l-am dat împrumut Hristosului meu".***

Din averile ce aveau în Italia, ca nişte râuri mari curgeau îndurările lor prin toată lumea, până la marginile pământului. Pentru că trimeteau multă milostivire prin toată lumea, în Mesopotamia, Fenicia, Siria, Egipt, Palestina, tuturor bisericilor şi mănăstirilor de bărbaţi şi de femei, în casele cele primitoare de străini, la bolniţe, săraci, văduve şi la cei ce erau prin închisori, prin temniţe şi pentru răscumpărarea celor ce erau în robie. Astfel, se umpleau din mâinile lor, cele cu îndurare, Apusul şi Răsăritul. Apoi se grăieşte despre dânşii că au cumpărat oarecare ostroave întregi

la locuri paşnice şi zidind mănăstiri în acele locuri, le dăruiau spre hrana rânduielii celei duhovniceşti. Iar Sfintele biserici de pretutindeni le împodobeau cu aur şi argint, cu veşminte preoţeşti, cusute cu fir şi cu toate felurile de bogăţii.

Apoi, lăsând în Italia foarte puţine averi nevândute au luat cu ei şi pe mama Melaniei, fiind încă în viaţă şi s-au suit în corabie, plecând în Sicilia; pe de o parte ca să-şi vândă averile ce le aveau acolo, iar pe de alta ca să cerceteze pe fericitul episcop Pavlan, părintele lor cel duhovnicesc. Iar după plecarea lor din Roma, peste puţin timp năvălind barbarii, toate cele ce erau împrejurul cetăţii şi în tot pământul Italiei le-au pustiit cu foc de sabie; deci bine au făcut sfinţii că au vândut averile mai înainte de acea vreme, Dumnezeu rânduind aşa. Căci ceea ce era să se piardă în zadar fără nici o răsplătire de la Dumnezeu, aceea s-a făcut lor spre plată însutită, întru viaţa cea veşnică. Şi încă şi-au păzit întreagă vremelnica lor sănătate, ieşind din Italia, ca Lot din Sodoma, mai înainte de acea cumplită năvălire şi prădare de barbari.

Deci mergând în Sicilia şi mângâindu-se de vederea Sfântului Pavlin, apoi bine rânduind averea ce aveau acolo au plecat în Libia şi Cartagina; şi mergând ei pe mare s-a ridicat un vifor cumplit şi învăluire mare, care ţinu multe zile, încât şi apa de băut se sfârşise în corabie, iar corăbierii şi o mulţime de slugi răbdau de sete. Deci cunoscând Melania că scopul călătoriei lor în Libia nu este după voia lui Dumnezeu a poruncit ca să întoarcă velele după vânt, punându-şi nădejdea în Dumnezeu, ca unde va voi El acolo să se îndrepteze corabia.

Fiind duşi cu vânt grabnic, au sosit pe un ostrov, pe care cu puţin mai înainte de venirea lor, năvălind barbarii fără de veste îl robiseră, ducând cu dânşii o mulţime de bărbaţi, femei şi copii; şi au trimis răspuns la locuitorii acelui ostrov dacă vor să-şi răscumpere robii, iar de nu, pe toţi îi vor tăia cu sabia şi s-a pricinuit poporului plângere îndoită, pe de o parte că atâtea suflete ale rudeniilor lor erau duse în robie, iar pe de alta că au să moară de sabie şi n-au nici o nădejde de izbăvire; pentru că puţini aveau cu ce să-i răscumpere pe ai lor, fiind săraci. Deci auzind episcopul ostrovului aceluia despre venirea la dânşii a corăbiei de la Roma, a venit ca să ceară milostenie pentru răscumpărarea robilor şi a dobândit mai mult decât nădăjduia. Pentru că Melania cu bărbatul său, milostivindu-se spre dânşii, le-au dat atâta aur, cât le era de ajuns spre răscumpărarea tuturor robilor.

Plecând de la ostrovul acela, cu vânt lin care le sufla într-ajutor, degrabă au ajuns în Cartagina. Acolo, ieşind din corabie, săvârşeau lucrul cel obişnuit, adică lucrul milosteniei, bine făcând bisericilor, mănăstirilor şi săracilor şi bucurând pe cei bolnavi; iar cetatea în care au petrecut vreme îndelungată se numea Tagasta. În

acea cetate era un preot oarecare, cu numele Alipie, bărbat bun şi dascăl îndemânatic spre a învăţa pe cei ce-l ascultau. Pe acesta, iubindu-l ei foarte mult, i-au împodobit biserica cu multe podoabe şi multe sate au cumpărat pentru acea biserică. Încă şi două mănăstiri au zidit acolo, una bărbătească - şi una femeiască. Cea bărbătească pentru optzeci de monahi, iar cealaltă femeiască pentru o sută treizeci de monahii şi cu tot felul de lucruri de trebuinţă şi de averi; apoi se îndeletnicea Sfânta Melania la mai mari postiri şi înfrânare, căci la început mânca odată în zi, la apusul soarelui, hrană puţină, vârtoasă şi uscată, după aceea a doua zi gustând numai, apoi într-a treia zi, cum şi toată săptămâna o petrecea fără hrană, afară de sâmbăta şi Duminica.

Lucrul mâinilor ei era de a scrie, căci scria foarte frumos şi iute, încât nu scria altcineva mai bine decât dânsa, iar cărţile pe care le scria, fiind foarte bune, poruncea ca să se vândă şi preţul lor le da săracilor, căci era din agoniseala mâinilor ei.

La citirea dumnezeieştilor Scripturi foarte mult se nevoia, căci, atunci când ostenea lucrul mâinilor ei sau cu scrisul, se îndeletnicea cu citirea; apoi dacă slăbeau ochii din citire multă, auzul ei îi ajuta să asculte ceea ce se citea de alţii, iar dânsa asculta. Obiceiul ei era ca de trei ori într-un an să citească Testamentul cel Vechi şi cel Nou; iar cuvintele ce se află într-însele mai minunate, pe acelea întărindu-le cu ţinere de minte, de-a pururea le avea pe buzele sale. Somnul ei era abia două ceasuri pe noapte şi acela nu pe pat, ci pe pământ, pe un sac din păr. Şi zicea că totdeauna se cuvine a fi treaz, pentru că nu ştia în ce ceas va veni tâlharul şi într-acest fel de trezire a vieţii deprindea şi pe fecioarele sale care-i slujeau; apoi pe mulţi tineri i-a înduplecat pentru păzirea fecioriei şi a curăţeniei şi multe suflete din cei necredincioşi a dobândit şi le-a adus către Dumnezeu.

Vieţuind în Cartagina şapte ani, a voit să vadă sfintele locuri de la Ierusalim. Deci, suindu-se într-o corabie cu maica sa şi cu Apelian, care-i era mai înainte bărbat după trup, iar acum frate duhovnic şi împreună postnic, fiind duşi de un vânt bun, au sosit în Alexandria şi au sărutat pe Sfântul Chiril, arhiepiscopul Alexandriei, cum şi pe un alt bărbat mai înainte-văzător, cu numele de Teodor. Şi mult folosindu-se din cuvintele lor, iarăşi au plecat în călătorie pe mare şi au ajuns la sfânta cetate a Ierusalimului, unde cu multă umilinţă şi cu nespusă bucurie a inimii înconjurau sfintele locuri, pe care Domnul nostru şi prea curata Maica lui Dumnezeu le-au sfinţit cu prea sfintele lor picioare. Iar la Mormântul Domnului, fericita Melania de cu seară se închidea în toate nopţile la rugăciune. Acolo, cât de fierbinţi rugăciuni înălţa ea către Dumnezeu, plângând şi căzând la Mormântul

Domnului şi sărutându-l. Zăbovind ei în Ierusalim, rămăşiţa averii lor din Italia s-a vândut de un prieten credincios al lor şi preţul li s-a trimis acolo la Ierusalim.

Au voit a merge şi la Egipt ca să cerceteze şi să vadă acolo pe părinţii pustiei, şi să le slujească cu averile lor. Deci pe maica sa, care era foarte bătrână şi ostenită, au lăsat-o în sfânta cetate ca să zidească o casă de locuinţă, lingă muntele Eleonului; iar ei singuri au pornit în cale. Ajungând în Egipt umblau cercetând pe părinţii cei din pustie şi mult folos îşi adunau sufletelor lor din vorbirea lor cea insuflată de Dumnezeu; multe îndurări încă au arătat şi acolo celor ce le trebuiau. În Egipt au aflat pe mulţi din părinţi care n-au vrut să primească milostenia ce li se da lor, fugind de aur ca de muşcătura de şarpe.

Dintre ei era unul cu numele Ifestion, către care venind ei şi mult rugându-l să primească şi de la dânşii câţiva galbeni, n-a vrut să-i primească. Fericita Melania înconjurând chilia lui şi luând seama averii lui celei pustniceşti, nimic n-a aflat decât numai o rogojină, un vas cu apă, puţină pâine uscată şi o coşnicioară, în care era sare; deci a pus în taină galbenii în coşniţa aceea, în care era sare. Ducându-se ei de la dânsul, nu s-a tăinuit lucrul acesta bătrânului; pentru că îndată, aflând aurul ascuns în coşniţa cu sare, a alergat în urma lor, cu glas mare zicând ca să stea puţin şi să aştepte; iar ei stând, bătrânul a arătat aurul, ţinându-l în mâini şi zicea: "Nu-mi este de trebuinţă acest aur, pentru că nu ştiu ce să fac cu el şi pe ce să-l cheltuiesc, luaţi al vostru iarăşi". Iar ei ziceau: "Dacă nu-ţi trebuie ţie, apoi îl vei da altora". Iar bătrânul a răspuns: "Ce trebuie acesta aici şi la ce bun? Căci locul este pustiu, precum vedeţi". Iar ei nevrând să ia de la bătrân aurul înapoi, bătrânul l-a aruncat în râu şi s-a întors la chilia sa.

De acolo iarăşi au venit în Alexandria, apoi în Nitria, pretutindeni înconjurând locaşurile cele pustniceşti, ca nişte albine zburând pe diferite flori, adunând dulceaţa mierii. Apoi s-au întors la Ierusalim, plini de bunătăţi duhovniceşti, adunate din vorbirea cu sfinţii părinţi pustnici şi au aflat precum au voit casa cea făcută de maica lor lângă Eleon şi s-au sălăşluit acolo. Melania s-a închis într-o căscioară strâmtă, punându-şi hotar ca nici ea să nu vadă pe cineva şi nici altcineva pe ea; numai odată pe săptămână era cercetată de maica sa şi de Apelian, fratele său cel duhovnicesc; şi a petrecut într-acea închisoare paisprezece ani. Apoi maica ei fiind plină de fapte bune şi de nădejde s-a mutat către Domnul.

Deci Melania făcând slujba cea datorită moartei, iarăşi s-a închis într-o căscioară şi mai strâmtă şi mai întunecată şi a petrecut un an. După aceasta, străbătând vestea pretutindeni despre dânsa şi mulţi venind la dânsa pentru folos, a ieşit din acea închisoare, spre mântuirea altora; apoi a făcut o mănăstire şi a adunat nouăzeci şi

mai bine de fecioare; încât multe şi din cele păcătoase au alergat la dânsa şi povăţuindu-se în calea pocăinţei printr-însa vieţuiau cu plăcere de Dumnezeu. Apoi a aşezat în mănăstirea aceea egumenie, iar ea slujea tuturor ca o roabă şi ca o maică se îngrijea pentru toate; ea învăţa pe surori tot felul de fapte bune, mai întâi curăţia, apoi dragostea, fără de care nici o faptă bună nu se poate săvârşi; după acestea smerenia şi ascultarea, răbdarea şi nerăutatea.

Apoi le spunea lor şi această poveste: *A venit odată un tânăr la un stareţ mare vrând ca să se facă ucenic, iar stareţul, arătându-i la început în ce chip se cuvine a fi ucenic, i-a poruncit să ia un toiag şi să bată un butuc care era dinaintea uşii, cu lovituri mari, călcându-l cu picioarele.*

Iar ucenicul ascultând pe stareţul, a bătut lemnul cel neînsufleţit cât a putut şi apoi stareţul l-a întrebat: "Împotrivitu-s-a ţie butucul, ori s-a supărat? A fugit din locul său sau a venit asupra ta?".

Ucenicul a răspuns: "Ba nu".

Stareţul i-a zis: "Deci bate-l mai tare şi adaugă şi cuvinte mai aspre, dosădeşte-l, ocărăşte-l, necinsteşte-l, defaimă-l şi cu totul grăieşte-l de rău".

Făcând aceasta tânărul, l-a întrebat bătrânul: "S-a mâniat asupra ta butucul cel ocărit? A grăit ceva împotrivă? Sau a cârtit sau a ocărât împotrivă".

Răspuns-a tânărul: "Ba nu, părinte, căci cum putea să răspundă ceva sau să se mânie, lemnul cel neînsufleţit?"

Iar stareţul a zis: "Dacă poţi să fii ca acel butuc, nemâniindu-te asupra celor ce te-ar fi bătut, nefugind de răni, negrăind împotriva celor ce ţi s-au poruncit, nici, fiind ocărit, să ocărăşti împotrivă; ci totdeauna să petreci ca lemnul, neclintit de nici un fel de supărare, atunci vino şi te fă ucenic; iar de nu, apoi nu te apropia nici de uşile noastre".

Cu acest fel de povestiri, fericita, învăţând pe surori răbdarea şi bunătatea, le era foarte mult de folos. Încă şi biserică foarte frumoasă a făcut în acea mănăstire şi s-a sârguit a fi sfinţită cu sfintele moaşte ale Sfântului prooroc Zaharia, ale Sfântului întâiului mucenic Ştefan şi ale celor patruzeci de mucenici.

După aceea fratele ei cel duhovnicesc, care mai întâi i-a fost soţ după trup, fericitul Apelian, bineplăcând Domnului în viaţa cea monahicească s-a dus către Dumne-

zeu. Iar Melania făcându-i cele ce se cuveneau cinstitei lui îngropări se pregătea către ieşirea din viaţă, aşteptând să moară degrabă; dar rânduiala Celui Prea Înalt a îndelungat viaţa ei spre mântuirea altora. A mai zidit după moartea celui ce-i fusese bărbat şi altă mănăstire pentru bărbaţi şi a cheltuit toată averea sa până la sfârşit, dându-le toate spre slava lui Dumnezeu, încât a rămas săracă cu trupul, ceea ce cu duhul de mult avea sărăcia.

În acea vreme i s-a adus o scrisoare de la Constantinopol, de la un unchi al ei, cu numele Volusian Romanul. Acest Volusian era în acea vreme antipat al cetăţii Roma şi a venit din Roma fiind trimis în Vizantia la împărat, dorind foarte mult să vadă pe nepoata sa, cuvioasa Melania. Pentru aceea a trimis la Ierusalim, rugând-o să vină în Vizantia, să se vadă. Dar Melania n-a vrut mai întâi să se ducă la dânsul, căci se temea ca nu cumva să fie neplăcută lui Dumnezeu călătoria ei - căci acela era încă în păgânătatea elinească; dar apoi, după sfatul părinţilor duhovniceşti, s-a dus, fiind îndemnată de nădejdea întoarcerii lui către Dumnezeu.

Ducându-se ea pe uscat, oriunde i se întâmpla să intre în cetate, i se dădea de către toţi mare cinste, pentru că Dumnezeu proslăvea pe aceea care-L slăvea. Şi o întâmpinau arhierei, preoţi şi cei mai mari ai cetăţii, popoarele şi egumenii mănăstirilor, primind-o cu mare dragoste, ca pe aceea care ar fi venit din ceruri; pentru că în toată lumea strălucea lumina faptelor ei bune şi a vieţii ei sfinte. Deci cetele celor sfinţiţi şi ale celor simpli, întâmpinând-o şi petrecând-o departe, îi făceau mare cinste. Apoi ajungând în Constantinopol, aşijderea a fost cinstită de împăratul Teodosie cel tânăr şi de împărăteasa Evdochia, cum şi de Sfântul patriarh Proclu, dar a găsit bolnav pe unchiul său Volusian, care văzând-o s-a minunat foarte mult de îmbrăcămintea ei monahicească şi de chinuirea trupului, căci faţa ei se uscase de multă postire şi osteneală, iar frumuseţea ei de mult se veştejise; apoi a strigat: "O, Melanio, iubita mea nepoată, cum te ştiam şi cum te-ai făcut fără chip, tu care mai înainte erai prea frumoasă".

Dar ce trebuinţă este de multă povestire? Căci cuvioasa Melania pe de o parte prin sine, iar pe de alta prin sfinţitul Proclu şi mai vârtos prin vorba cea de Dumnezeu insuflată şi cu sfaturi folositoare a făcut aceasta, că unchiul său degrabă s-a lepădat de păgânătatea elinească şi s-a botezat, învrednicindu-se dumnezeieştilor Taine; apoi peste puţine zile şi-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu şi a fost îngropat cu mâinile ei. Şi petrecând acolo vreme îndelungată, a mai întors la dreapta credinţă pe mulţi din eresul lui Nestorie, care pe atunci tulbura biserica; iar pe cei dreptcredincioşi i-a sfătuit să nu se lase înşelaţi. Deci prin darul lui Dumnezeu avea atâta înţelepciune, încât nimic nu puteau spori împotriva ei vorbele cele întunecate ale sofiştilor şi cele cu multe împletituri ale nestorienilor;

căci de dimineaţa până seara întrebând-o de dreapta credinţă, prea înţeleapta dădea astfel de răspunsuri încât tot Constantinopolul se minuna de înţelepciunea ei; fiindcă cuvioasa era foarte învăţată în Scriptură, căci toată vremea vieţii sale o întrebuinţase în citirea dumnezeieştilor Scripturi şi se umpluse de darul Duhului Sfânt.

După aceasta fericita s-a întors iarăşi la Ierusalim şi apropiindu-se de sfârşitul său, se pregătea către ieşirea din viaţa aceasta.

Primise şi darul tămăduirilor de boli, dintre care să spunem puţine, pentru adeverirea darului lui Dumnezeu, care locuia într-însa:

Împărăteasa Evdochia, numind pe cuvioasa maică duhovnicească, a venit la Ierusalim, pe de o parte ca să se închine sfintelor locuri, iar pe de alta ca să cerceteze pe cuvioasa Melania. Această împărătească din întâmplare şi-a scrintit un picior de la încheietură şi o durea foarte rău, încât nici a păşi nu era cu putinţă; dar numai că s-a atins de el maica Melania şi îndată s-a făcut sănătoasă.

***

O femeie oarecare tânără era muncită de diavol şi-i închisese gura încât nu putea să o deschidă cât de puţin măcar, nici să răspundă vreun cuvânt şi nici hrană să guste, iar din lipsă îndelungată de mâncare, mai mult decât din muncire diavolească, era să moară; pe acea femeie a tămăduit-o cuvioasa Melania cu rugăciunea şi cu ungerea de untdelemn sfinţit, căci a ieşit dintr-însa diavolul şi s-a deschis gura, spre mulţumirea şi slava lui Dumnezeu; apoi mâncând bucate s-a făcut sănătoasă.

***

Altă femeie, având prunc în pântece, se apropiase timpul să nască şi nu putea pentru că murise pruncul în pântecele ei şi ea era cuprinsă de mari dureri, încât se apropiase de moarte. Deci acestei femei i-au ajutat rugăciunile Sfintei Melania şi numai cât a pus brâul cuvioasei pe pântecele bolnavei, îndată a scăpat de sarcină, căci a ieşit dintr-însa pruncul cel mort şi s-a făcut sănătoasă şi a început a grăi.

Cuvioasa văzând mai înainte ducerea ei către Dumnezeu a înconjurat toate sfintele locuri din Ierusalim şi cele dimprejur, din Betleem şi Galilea. Apoi, sosind praznicul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, a fost la privegherea de toată noaptea, în peştera unde s-a născut Domnul şi acolo i-a spus unei surori care îi era rudenie şi petrecea lângă dânsa, fiind nedespărţite, că acum săvârşeşte praznicul cel mai de pe urmă al Naşterii Domnului şi a plâns rudenia ei foarte mult. Apoi în ziua Sfântului mucenic Ştefan a fost în biserica lui la cântarea de toată noaptea. În acea

zi, citind surorilor pătimirea sfântului mucenic, a adus şi către dânsele acestea, zicând că acum le-a făcut citirea cea din urmă; deci s-a făcut plângere mare între surori pentru dânsa, căci au priceput că acum are să se ducă dintre ele. Iar ea cu cuvinte de Dumnezeu insuflate, precum îi era obiceiul, le mângâia mult, învăţându-le din belşug spre fapta bună.

Apoi a intrat în biserică şi s-a rugat, zicând: ***"Doamne Dumnezeule, eu te-am ales şi te-am iubit de la început, eu te-am cinstit mai mult decât nunta şi decât toate bogăţiile, slava şi dulceţile şi de la naşterea mea mi-am încredinţat Ţie sufletul şi trupul, şi de frica Ta s-a lipit osul meu de carnea mea. Tu, cela ce m-ai ţinut de mâna dreaptă şi cu sfatul Tău m-ai povăţuit, auzi şi acum glasul meu şi lacrimile acestea să pornească râurile milostivirii Tale, deci curăţeşte toate păcatele mele cele de voie şi cele fără de voie; dăruieşte-mi cele către Tine, fără tulburare şi împiedicare, ca să nu mă oprească duhurile cele rele din văzduh, că ştii firea noastră cea muritoare o! Nemuritorule. Ştii, o! iubitorule de oameni, că nu este om fără de prihană, nu este om la care nu s-ar fi putut afla oarecare pricini potrivnice, măcar de ar fi fost viaţa cuiva numai o zi; ci Tu, Stăpâne, trecând cu vederea toate ale mele, pune-mă curată la judecata Ta".***

Astfel, rugându-se şi nesfârşind rugăciunea, a început a boli cu trupul. Dar deşi era foarte slabă din pricina durerilor, însă nu înceta a merge la cântarea cea obişnuită a bisericii şi multe învăţături dând surorilor de dimineaţa până seara. Apoi s-a împărtăşit cu preacuratele şi de viaţă făcătoare Taine, din mâinile episcopului Elevteropoliei, care venise cu clerul lui spre cercetarea ei. Apoi pe rudenia sa, care amar se tânguia după dânsa şi pe celelalte surori mângâindu-le cu cuvinte şi dând tuturor sărutarea cea mai de pe urmă a zis cuvântul acesta: ***"Precum a voit Domnul aşa s-a făcut".***

Cu acest cuvânt şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, culcându-se pe pat şi mâinile precum se cădea, singură punându-le pe piept în semnul Crucii şi ochii bine închizându-i, în ziua de treizeci şi unu a lunii decembrie.

Apoi s-au adunat la îngroparea ei toţi monahii, toate monahiile din toate mănăstirile care erau împrejurul sfintei cetăţi şi făcând toată noaptea cântări de psalmi, au îngropat-o cu cinste. Iar sfântul ei suflet s-a sălăşuit în curţile Domnului său, pe care L-a iubit şi căruia i-a slujit cu osârdie în toate zilele vieţii sale, de a cărui răsplată fiind vrednică, împreună cu toţi sfinţii roagă acolo pentru noi păcătoşii pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, un Dumnezeu în Treime, căruia se cuvine slava în veci. Amin.

Sfânta Melania Romana - drumul spre sfințenie

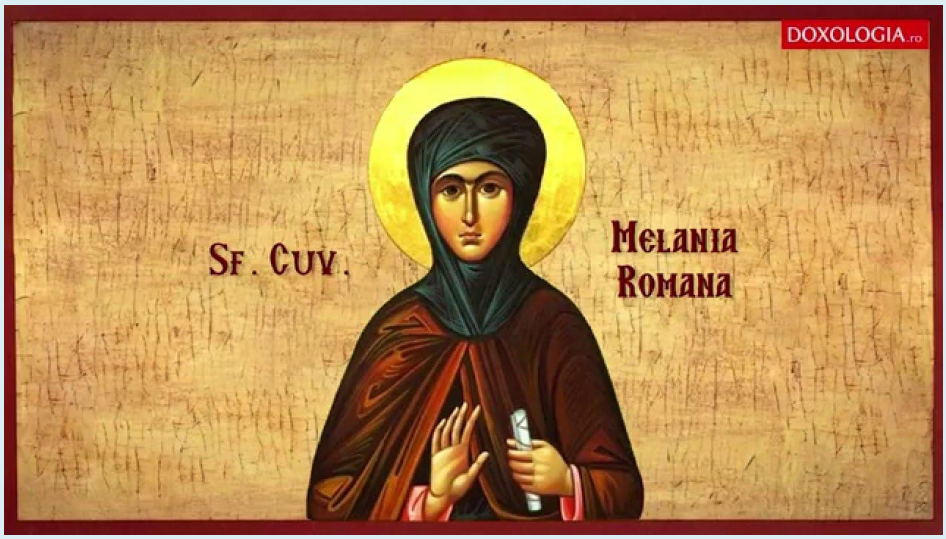

Sfânta cuvioasă Melania L-a iubit atât de mult pe Dumnezeu, încât a reușit, cu rugăciunile ei, să își convingă soțul să ducă împreună o viață sfântă, întorcându-i și pe alții la dreapta credință și miluindu-i pe cei săraci. Căsătorită fără voia ei, încă din adolescență, sfânta a fost întristată de faptul că nu și-a putut păstra fecioria, așa că îl ruga pe soțul ei să păstreze de acum înainte curăția, măcar. Dar el îi spunea că va face acest lucru după ce vor avea prunci.

Dând naștere unei fete și unui băiat și aceștia amândoi fiind luați de Dumnezeu, iar Melania fiind foarte bolnavă, a înțeles Apelian, soțul ei, că venise vremea să o asculte. Hotărând amândoi să se călugărească, au început să își vândă averea, ei fiind cei mai îndestulați, după împărat. Din aurul obținut au trimis în toată lumea celor care aveau nevoie, au zidit biserici și mănăstiri și, fiind duși de către corabie într-un ostrov oarecare, au răscumpărat pe cei care fuseseră luați în robie de acolo.

Mergând apoi la Ierusalim împreună cu mama Melaniei, s-au nevoit într-o casă, fericita locuind acolo ca într-o închisoare. Era vizitată doar o dată pe săptămâna de către mama ei și de către soțul care acum îi era ca un frate, dormea doar două ore pe noapte și postea aproape toată săptămâna.

După moartea mamei ei, Melania a ieșit din casa aceea și, zidind o mănăstire, a povățuit peste 90 de maici, iar odată cu moartea lui Apelian, aștepta și ea clipa în care se va duce către Dumnezeu. Știa că șederea ei pe pământ fusese prelungită spre folosul altora, având și darul vindecărilor și al izgonirii duhurilor rele.

Cunoscând de mai înainte că a venit vremea plecării la cele veșnice și fiind cuprinsă de boală, s-a întins pe pat și și-a pus mâinele în semnul Sfintei Cruci, spunând: „Precum a voit Domnul, așa s-a făcut”, urcând sufletul ei la Domnul pe care Îl alesese încă din copilărie.

Toți călugării din jurul Sfintei Cetăți s-au adunat la înmormântarea ei, cântându-i toată noaptea psalmi și cinstind-o pentru viața îngerească pe care o dusese.

Sinaxar - Pomenirea cuvioasei maicii noastre Melania Romana

În această lună (decembrie), în ziua a treizeci şi una, pomenirea cuvioasei maicii noastre Melania Romana.

Cuvioasa maica noastră Melania a trăit pe vremea împăratului Honoriu. Era de neam cinstit şi strălucit, întâiul în senatul roman.

Sfânta iubea din toată inima pe Domnul şi dorea să trăiască în feciorie. Dar părinţii ei au măritat-o, împotriva ei şi a avut doi copii. Murindu-i părinţii şi copiii, a părăsit cetatea şi s-a mutat în afara zidurilor cetăţii. Acolo trăia în schimnicie, vindeca pe bolnavi, primea pe străini, cerceta pe cei din închisori şi pe cei surghiuniţi. Apoi a vândut averea ei cea mare. A luat pe ea 120.000 de galbeni şi i-a dat la mănăstiri şi la biserici.

La început mânca o dată la două zile, apoi o dată la cinci zile, sâmbăta şi duminica. Avea scriere foarte frumoasă şi împodobită. În urmă a plecat în Africa, unde a stat şapte ani. După ce a împărţit averea ei şi acolo, s-a dus în Alexandria. Din Alexandria s-a dus la Ierusalim şi a trăit într-o chilie. A strâns în jurul ei 90 de fecioare şi le ţinea pe cheltuiala ei cu tot ce le trebuia.

Îmbolnăvindu-se foarte greu de durere de coaste, a chemat pe Teofil episcopul Elefterupolei. S-a împărtăşit cu Sfintele Taine, şi-a luat rămas bun de la surorile ei şi a rostit aceste ultime cuvinte: "Aşa s-a făcut, precum a hotărât Dumnezeu!" şi îndată şi-a dat Domnului duhul ei.

Sinaxar - Odovania praznicului Naşterii Domnului; Sfânta cuvioasă Melania Romana

Cuvioasa maica noastră Melania a trăit pe vremea împăratului Honoriu. Era de neam cinstit şi strălucit, întâiul în senatul roman. Sfânta iubea din toată inima pe Domnul şi dorea să trăiască în feciorie. Dar părinţii ei au măritat-o, împotriva ei, şi a avut doi copii. Murindu-i părinţii şi copiii, a părăsit cetatea şi s-a mutat în afara zidurilor cetăţii. Acolo trăia în schimnicie, vindeca pe bolnavi, primea pe străini, cerceta pe cei din închisori şi pe cei surghiuniţi. Apoi a vândut averea ei cea mare. A luat pe ea 120.000 de galbeni şi i-a dat la mănăstiri şi la biserici.

La început mânca o dată la două zile, apoi o dată la cinci zile, sâmbăta şi duminica. Avea scriere foarte frumoasă şi împodobită.

În urmă a plecat în Africa, unde a stat şapte ani. După ce a împărţit averea ei şi acolo, s-a dus în Alexandria. Din Alexandria s-a dus la Ierusalim şi a trăit într-o chilie.

A strâns în jurul ei 90 de fecioare şi le ţinea pe cheltuiala ei cu tot ce le trebuia. Îmbolnăvindu-se foarte greu de durere de coaste, a chemat pe Teofil episcopul Elefterupolei. S-a împărtăşit cu Sfintele Taine, şi-a luat rămas bun de la surorile ei şi a rostit aceste ultime cuvinte: „Aşa s-a făcut, precum a hotărât Dumnezeu!”; şi îndată şi-a dat Domnului duhul ei.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Odovania praznicului Naşterii Domnului; Sfânta cuvioasă Melania Romana; Sfântul mucenic Hermes (Slujba în noaptea trecerii dintre ani)

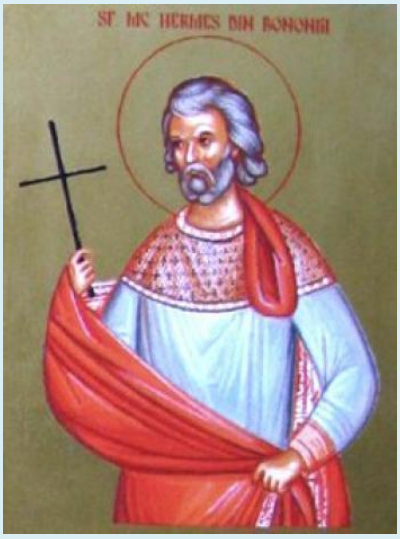

Sfânta cuvioasă Melania Romana († 439) - Provenea dintr-o familie bogată, părinţii ei fiind Publicola şi Albina. Astfel, părinţii Melaniei dorind nepoţi care să le moştenească averea, au căsătorit-o pe Melania de la vârsta de 14 ani cu tânărul Apelian, fiul prefectului Romei, în vârstă de 17 ani. Deşi, Apelian şi Melania au fost binecuvântaţi cu doi copii nu s-au putut bucura de ei deoarece au murit rând pe rând.

Melania credea că moartea copiilor este pedeapsă de la Dumnezeu pentru că nu a urmat pilda bunicii care îmbrăţişase viaţa monahală. După moartea tatălui ei, Melania a renunţat la averile materiale împărţind săracilor şi ajutând bisericile şi mănăstirile din Cartagina. După o călătorie în Egipt, Melania, Apelian şi Albina s-au oprit în Ierusalim unde s-au călugărit cu toţii.

Au mai zidit o biserică în care au adus moaştele proorocului Zaharia şi o mănăstire de maici în care Melania a fost stareţă.

Bătrâna Albina a zidit o casă lângă muntele Eleonului, care după moartea ei a fost transformată în mănăstire. La 14 ani după aşezarea lor în Ierusalim, bătrâna Albina a murit, iar mai târziu şi Apelian.

Cât priveşte pe Melania, i-a fost rânduit să îl aducă la Hristos pe unchiul ei Volusian. Acesta era comandantul oştilor din Roma şi pe când se afla la Constan-

tinopol i-a trimis Melaniei o scrisoare la Ierusalim în care îi spunea că ar vrea să o vadă. În urma acestei întâlniri, Melania a reușit să îl convingă pe unchiul ei să se boteze și să accepte credința în Mântuitorul nostru Iisus Hristos. La câteva zile Volusian a murit, Melania îngropându-l în Constantinopol.

După ce s-a întors la mănăstirea ei, în Ierusalim, Melania a trecut și ea la Domnul.

***

Sfântul mucenic Hermes a slujit cu smerenie și adâncă evlavie lui Hristos în biserica din orașul Bononia. Aici exista un locaș sfânt și mulți închinători dintre băștinașii daco-romani, trăitori ca și acesta cu multă evlavie creștină și ascultând și urmând poruncilor adevăratului Dumnezeu.

Neînfricoșându-se de asprele măsuri de prigonire a închinătorilor și slujitorilor lui Hristos, luate de împăratul Dioclețian și aduse la îndeplinire de către demnitarii săi, exorcistul Hermes primea în biserică pe cei stăpâniți de duhuri rele și prin harul și puterea rugăciunii sale le alunga și-i tămăduia pe aceștia.

Totodată el pregătea pe cei care aveau să se boteze, citind rugăciunile de lepădare și de curățire de întinare a demonilor, după care se oficia taina Botezului de către episcop sau de către preot.

Sfântul mucenic Hermes a primit cununa muceniciei în timpul persecuțiilor asupra creștinilor neascunzând faptul că este creștin.

Proloage din 31 decembrie

Luna decembrie în 31 de zile: pomenirea prea cuvioasei maicei noastre Melania Romana (430).

Aceasta a trăit pe vremea împărăţiei lui Honoriu (395-423) şi Teodosie cel tânăr (408-450). S-a născut în marea cetate a Romei, din părinţi de neam slăvit şi cu multe averi. Şi, iubind mult din tinereţe pe Domnul Hristos voia să-şi închine viaţa, în feciorie, slujirii lui Dumnezeu. La stăruinţele părinţilor, ea s-a măritat şi a fost mamă a doi copii. Apoi, murindu-i părinţii şi copiii, ea şi Apelie, bărbatul ei, s-au hotărât pentru o viaţă în slujba Domnului şi în curăţenie.

Şi, părăsind cetatea, s-au aşezat la o locuinţă a lor, afară din cetate, unde primeau străinii ce mergeau pe acolo şi îngrijeau de cei ce erau în închisori şi în alte urgii. Iar, din multa avere pe care o moşteniseră, vindeau câte o parte, iar banii îi împărţeau săracilor şi pe la biserici.

Şi s-au învrednicit a face mari milostenii, nu numai în Italia, ci şi în alte ţări îndepărtate, ca Mesopotamia, Fenicia, Siria, Egipt şi Palestina. Şi n-au uitat nici pe săracii din jur, fiind tuturor mângâiere. Şi, după oarecare vreme, s-au mutat la alte moşii ale lor din Sicilia şi s-au învrednicit a face şi acolo nenumărate milostenii celor în suferinţă.

Au vieţuit, apoi, vreme de şapte ani în cetatea Cartagina din Africa, viaţă de multă înfrânare, de post aspru, mâncând la două zile o dată, cu neîncetate fapte bune, de privegheri şi rugăciuni. Tot uşurându-se de multa lor avere, de la Cartagina au

mers la Alexandria şi de acolo la Ierusalim. Şi, după ce au văzut cu evlavie Sfintele Locuri, au mers cercetând şi miluind mănăstirile şi sihăstriile din Egipt.

Şi, întorcându-se în Ierusalim, a zidit o mânăstire de maici, şi, după moartea soţului ei Apelie, o mânăstire de călugări; iar ea, cu sufletul împăcat, s-a făcut smerită slujitoare tuturor în mănăstirea cea cu nouăzeci de fecioare, pe care o ţinea cu cheltuiala ei, pentru toate cele de trebuinţă.

Şi, când a mers la Constantinopol, a fost primită cu cinste de Teodosie împăratul, că se făcuse vestit numele ei, prin milosteniile ce le făcea, şi pe mulţi i-a întors la credinţă.

Deci, slăbită de ani şi cuprinsă de mari dureri de piept a simţit cuvioasa Melania că sfârşitul e aproape. Şi, chemând pe Teofil episcopul, a primit de la dânsul dumnezeiasca împărtăşanie şi, şezând surorile, le-a zis lor cuvântul ei cel din urmă: "Precum Domnului I S-a părut, aşa a şi făcut." Şi îndată şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Întru această zi, pomenirea Sfântului mucenic Zotic, hrănitorul de săraci

Acesta era din Roma cea veche, din neam cinstit şi luminat, şi se nevoia din copilărie, cu tot felul de învăţături ale filosofiei. Şi, fiind el om iscusit la minte, a fost mutat şi dus la Constantinopol, cu voia şi cu porunca celui dintre împăraţi, marele Constantin şi a fost cinstit, de către acela, cu vrednicia de magistru în senat.

Au venit împreună cu dânsul şi alţi oameni de frunte din Roma la Constantinopol, al căror nume îl poartă până astăzi, cinstitele lăcaşuri zidite de ei.

Şi se povesteşte că, în acea vreme, a intrat boala cea mare a leprei în Constantinopol şi că împăratul a dat poruncă să se arunce în mare cel ce va cădea într-acea boală.

O moarte ca aceasta neputând vedea acest cinstit om şi arzând de dragostea aceea către Dumnezeu, a mers la împărat şi i-a zis: "Dă-i, împărate, slugii tale, aur mult şi voi cumpăra mărgăritare şi pietre scumpe strălucitoare spre slava şi cinstea împărăţiei tale; că eu sunt foarte cunoscător în acestea. Şi îndată a poruncit împăratul să se facă acestea.

Iar el, ca un iubitor de Dumnezeu şi iscusită slugă ce era, dacă a luat aurul, a ieşit afară vesel. Şi, cu aurul, dând bun preţ, răscumpăra de la moartea aceea a înnecului pe cei ce erau daţi de prefect la pierzare. Pe leproşi îi ducea de cealaltă parte de Bizanţ, în muntele ce se chema pe atunci Eleon. Şi, făcând acolo corturi şi colibe, îi odihnea pe ei într-însele.

Această câştigată de Dumnezeu neguţătorie nu a rămas ascunsă, că sfântul le era de mult ajutor bolnavilor în toate zilele, şi erau mulţi cei care se temeau că aceasta ar putea să aducă mare foamete în cetate.

Într-aceasta, a murit şi marele şi de-a pururi pomenitul împărat Constantin, luând toată împărăţia răsăritului fiul său Constanţiu, care nu era dreptcredincios, de vreme ce era arian şi pe mulţi dreptcredincioşi i-a chinuit pentru credinţă. Şi îi era urât şi fericitul Zotic, fiindcă era dreptcredincios; se sfia însă să-i facă vreun rău, pentru dragostea pe care Sfântul Constantin, tatăl său, o avusese pentru sfântul. Dar, aflând acum bună pricină, îl defăima că, prin săracii miluiţi de el, a venit în cetate boala leprei.

Şi s-a întâmplat de a căzut întru acea boală şi fiica împăratului, pe care chiar tatăl său a dat-o prefectului ca să o înece în mare. Iar Sfântul Zotic, dând slujitorilor obişnuita plată, a cumpărat-o şi a pus-o cu ceilalţi leproşi.

Deci, făcându-se foamete şi ajungând cetatea la lipsă de bucate, împăratul a încercat să afle pricina foametei; iar năpăstuitorii şi duşmanii adevărului, găsind vreme potrivită, au început a-l pârî pe Sfântul Zotic, zicând că el era pricina foametei, că ducea peste măsură de multă hrană la cei leproşi, care erau mulţime nenumărată.

Iar împăratul, auzind acestea, îşi stăpânea mânia, că doar va lua mărgăritarele şi pietrele cele scumpe. Şi, sfântul, auzind că împăratul a dat poruncă să-l prindă, s-a grăbit şi, intrând în ascuns în palat, a stat înaintea împăratului. Şi, văzându-l împăratul i-a zis: "Venit-a corabia care aduce mărgăritarele şi pietrele cele scumpe?"

Cuviosul a răspuns: "A sosit împărate. Pentru aceasta, dacă vrei, vino cu robul tău şi o vei vedea cu adevărat."

Deci, împăratul, fără zăbavă a plecat, iar Sfântul Zotic, alergând mai înainte la Eleon, a poruncit să iasă din colibe fraţii întru Hristos, împreună cu fiica împăratului, ca să-l întâmpine cu lumânări aprinse. Deci, sosind la locul acela şi văzând pe leproşi cu lumânări aprinse, împăratul minunându-se de mulţime, a zis: "Ce sunt aceştia?"

Iar Zotic, arătând cu degetul, a zis: "Aceştia sunt, o, împărate, pietrele cele fără de preţ şi mărgăritarele cele strălucitoare pe care le-am cumpărat cu multă trudă."

Iar împăratul, văzând în aceasta o batjocură, s-a aprins de mânie şi a poruncit de l-a legat, fără nici o milă, de catâri sălbatici, care, trăgându-l, degrabă să-l lipsească de viaţă, rupându-se mădularele lui de pietre. Deci, îndată făcându-se aceasta, stând împăratul şi privind, slujitorii au îmboldit catârii cu ţepuşe. Şi, catârii trăgând pe sfântul cu alergătură sălbatecă, i s-au risipit lui mădularele în bucăţi şi i-au sărit ochii. Şi aşa, târât, fericitul şi-a dat sufletul la Dumnezeu. Şi la locul sfârşitului său a izvorât izvor de apă curată, care tămăduieşte toată boala şi slăbiciunea.

Şi nu numai acestea. Ci o minune, însuşi împăratul şi-a venit în fire şi i-a părut rău de ceea ce făcuse. Şi, cu zdrobită inimă, zicea că, din nesocotinţă, au fost acelea ce le-a făcut. Şi, înţelegând sfatul omului lui Dumnezeu, cu mare râvnă s-a nevoit de a făcut acolo casă mare leproşilor, cu cheltuiala împărăţiei. Şi îndată a poruncit de a îngropat cu multă grijă şi cu nespusă cinste trupul sfântului. Şi se face pomenirea lui în sfânta biserică a Sfântului apostol Pavel, ce este la Orfanotrofion, adică hrănitoarea săracilor.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre o oarecare sfântă stareţă şi pustnică.

Povestit-a un bătrân că era o fecioară bătrână, foarte sporită în frica lui Dumnezeu, care întrebată fiind de acela despre pricina depărtării sale de lume, a povestit, zicând aşa: "Eu, minunatule om, copilă încă fiind, aveam un tată blând şi liniştit din fire, dar bolnav şi neputincios cu trupul, încât cea mai multă vreme a vieţii lui o

petrecea zăcând pe pat; şi, aşa trăia retras, încât rar, când şi când se întâlnea cu cineva. Şi, când se întâmpla de era sănătos, cu munca câmpului îndeletnicindu-se, îşi petrecea acolo viaţa, iar roadele le aducea acasă. Şi atât de mult tăcea, încât se părea, celor ce nu-l ştiau, că era mut.

Aveam încă şi mamă, cu totul deosebită de tatăl meu. Că ea iscodea şi cele de dincolo de satul nostru şi atât era de limbută faţă de toţi, încât niciodată nu o vedeai cât de puţin tăcând, uneori certându-se cu alţii, alteori cuvinte necuviincioase şi fără de rânduială grăind. Încă şi beţie de vin, cu bărbaţii desfrânaţi petrecea şi, ca o desfrânată, era mult cheltuitoare şi rău cârmuia cele din casă, încât averile, măcar că nu puţine erau, nu ne ajungeau, că ei i se încredinţase de la tatăl meu iconomia celor din casă. Şi, aşa vieţuind, nu i s-a întâmplat ei, vreodată boală trupească, nici n-a simţit vreo durere, cât de mică, ci în toată viaţa ei era sănătoasă cu trupul şi întreagă.

Deci, topindu-se tatăl meu de îndelungate boli, s-a întâmplat de a murit şi îndată s-a pornit împreună tot văzduhul şi s-au făcut tunete şi fulgere dese şi ploaie atât de multă şi aşa de necurmată se pogora de sus, încât nici măcar puţin să ieşim din casă, nu puteam, vreme de trei zile, întru care şi tatăl stătea neîngropat în casă.

Iar oamenii satului, acestea văzând, grăiau nenumărate vorbe asupra răposatului, zicând: "Vai, ce răutate era împreună cu noi şi nu ştiam. Acesta, cu adevărat, vrăjmaş al lui Dumnezeu a fost, pentru aceasta nu-l lasă nici să fie îngropat." Însă noi, ca să nu se strice trupul înlăuntru şi casa să ne-o facă de nelocuit, scoţându-l afară, măcar că ploaia era foarte mare, l-am îngropat cum am putut.

Deci, mama, luând mai multă libertate, şi mai fără de ruşine s-a dat la desfrânare, făcând casa ei casă de desfrâu, cheltuia averea în desfătări fără sfârşit, încât ne lipseau mai de toate. Şi, abia după multă vreme, sosindu-i şi ei moartea, aşa îngropare a avut, încât şi văzduhul se părea că ajută la îngroparea ei.

După moartea mamei mele, fiind eu acum trecută de vârsta copilăriei şi poftele trupului sculându-se asupra-mi şi tulburându-mă, într-o seară mi-a venit o socoteală: "Oare, care viaţă voi urma?" Şi ziceam întru mine: "Oare viaţa tatălui meu să aleg şi întru blândeţe şi cinste şi păzire să vieţuiesc? Dar acela, aşa petrecând, nici un bine nu a dobândit, ci totdeauna de boli şi de necazuri, care îl topeau, a avut parte şi aşa s-a dus de aicea şi nici a se îngropa ca ceilalţi oameni n-a fost lăsat. Deci, de ar fi plăcut lui Dumnezeu această petrecere, pentru ce a pătimit atâtea rele? Dar viaţa maicii care era? Au nu pururea petrecea în desfrânări? Şi s-a

dus din viaţa aceasta întru sănătate şi fără de nici o pătimire. Aşa trebuie, dar, şi eu să vieţuiesc. Că mai bine este a crede ochilor mei, decât cuvintelor altora."

Deci, după ce am socotit eu, ticăloasa, să urmez calea maicii mele, a sosit noaptea şi, adormind eu, a venit asupra mea un bărbat voinic la trup şi înfricoşător la vedere şi, căutând la mine încruntat şi cu mânie, mă întreba cu glas aspru, zicând: "Spune-mi mie care sunt gândurile inimii tale?"

Iar eu, cu totul înspăimântată de frică fiind, nici nu îndrăzneam a căuta la dânsul. Iar acela, iarăşi, cu glas înfricoşător grăia: "Vesteşte-mi mie, care sunt socotelile tale." Şi, văzându-mă că, de frică, eram cu totul cuprinsă şi aproape ieşită din minţi, îmi aducea el aminte de toate câte cugetam eu în sinea mea. Şi eu, puţin venindu-mi în fire, nu puteam să le tăgăduiesc, ci spre rugăminte m-am întors şi mă rugam să mă învrednicească de iertăciune. Iar el, luându-mă de mână, a zis: "Vino să vezi şi pe tatăl tău şi pe mama ta şi, după aceea, oricare viaţă vei voi, alege-ţi ţie."

Deci, scoţându-mă, m-a dus într-un loc şes, cu livadă, întru care erau pomi de multe feluri ce biruiesc povestirea cu frumuseţea, încărcaţi cu tot felul de roade. Acolo, umblând eu, împreună cu el, m-a întâlnit tatăl meu şi, cuprinzându-mă, mă săruta, fiică dorită numindu-mă. Şi eu, îmbrăţişându-l pe el, îl rugam să petrec împreună cu dânsul.

Iar el a zis: "Acum nu este cu putinţă să se facă aceasta. Dar, de vei urma căii mele, nu după multă vreme, vei veni aicea."

Şi, încă mai rugându-mă eu să rămân împreună cu el, m-a tras îngerul de mână, zicând: "Vino, să vezi şi pe mama ta, ca să cunoşti din lucruri văzute, la care viaţă este de folos să te placi. Deci, ducându-mă la o casă foarte întunecoasă, plină de groază şi de tulburare, îmi arătă un cuptor, arzând cu foc cu mari vâlvătăi, şi oarecari inşi stând lângă cuptor. Iar eu, căutând în cuptor, am văzut într-însul pe mama mea, afundată în foc până la gât, şi mulţime nenumărată de viermi mâncând-o din toate părţile, iar ea scrâşnea şi clănţănea cu dinţii de usturime. Şi, văzându-mă ea pe mine, cu plâns mă chema, zicând: "Vai mie, fiica mea, pentru durerile cele nesuferite! Vai mie, pentru chinurile cele fără de sfârşit! Vai mie, ticăloasa, că pentru puţină dezmierdare, ce fel de osândă mi-am pricinuit mie! Vai mie, ticăloasa, că în locul desfătărilor celor vremelnice, în ce statornică osândă mă chinuiesc! Ci miluieşte-mă, fiica mea, pe mine, maica ta, care aşa mă ard şi mă topesc! Adu-ţi aminte de hrana care ai primit-o de la mine şi mă miluieşte şi-mi dă mâna şi mă scoate de aici."

Iar eu, înfricoşându-mă de inşii aceia cumpliţi ce stăteau aproape şi neîndrăznind a mă apropia, ea iarăşi striga, cu lacrimi: "Fiica mea, ajută-mi mie şi nu trece cu vederea tânguirile maicii tale, nu trece cu vederea pe ceea ce cumplit se chinuieşte în gheena focului, pe cea mâncată de viermele cel neadormit."

Iar eu, milostivindu-mă cu sufletul către dânsa, am întins mâna să o trag. Şi focul, atingându-se puţin de mâna mea, mare usturime am simţit şi am început a mă văita şi a suspina cu plâns. Iar cei ce erau în casă, deşteptându-se de vaietele mele şi sculându-se şi aprinzând lumina, alergau la mine şi mă întrebau care este pricina vaietelor. Şi, venindu-mi întru mine, le-am povestit lor cele ce am văzut.

De aceea, am urmat vieţii tatălui meu şi mă rog ca împreună cu el să fiu, încredinţată fiind din lucrurile însăşi, cu darul lui Dumnezeu, ce fel de cinste şi slavă sunt gătite, celor ce aleg a vieţui cu dreptate şi întru dreapta credinţă şi iarăşi ce fel de osândă primesc cei ce îşi cheltuiesc viaţa lor în pofte şi dezmierdări.

Pentru aceasta, fraţilor, să ne oprim de la păcate şi să ne îndreptăm aici ca să scăpăm de acele chinuri amare şi să primim de la Dumnezeu viaţa şi petrecerea cea fericită a drepţilor, întru Hristos Iisus, Domnul nostru, căruia Se cuvine slava în veci! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Melania Romana

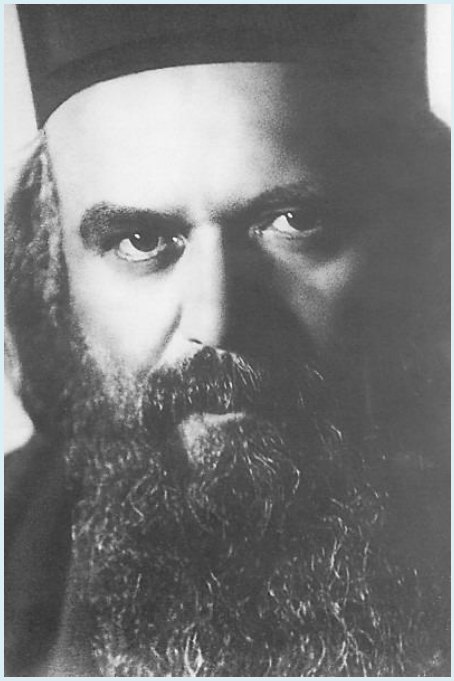

Ea s-a născut la Roma din părinţi evlavioşi şi foarte bogaţi. Ea a fost silită de părinţii ei să se căsătorească cu un tânăr nobil, de condiţia ei, pe nume Apinian.

La naşterea celui de al doilea copil însă ea s-a îmbolnăvit foarte grav, ceea ce a determinat-o să îi arate soţului ei că ea se va vindeca numai dacă el făgăduieşte că vor trăi împreună doar ca frate şi soră. Soţul ei a făgăduit, iar cuvioasa Melania, din prea plinul bucuriei inimii, s-a însănătoşit desăvârşit.

Aşa binevoind Domnul, El la timpul de El rânduit i-a chemat la Sine pe cei doi copii ai lui Apinian şi Melaniei. Atunci ei au hotărât să vândă toate imensele lor proprietăţi şi au împărţit banii săracilor, bisericilor şi mânăstirilor.

Ei au călătorit în multe ţări şi cetăţi, făcând pretutindeni bine din bogăţiile lor. Ei au cercetat pe vestiţii Sfinţi părinţi din toată pustia egipteană, învăţând mult şi zidindu-se sufleteşte din convorbirile cu ei.

În tot acel timp, cuvioasa Melania postea foarte strict, avea rânduiala de rugăciune şi citea mereu în întregime toate Sfintele Scripturi, de trei ori în fiecare an.

Ea a vieţuit în tot acest timp cu soţul ei ca o soră, el fiind împreună-nevoitor cu ea. Sosind la Alexandria, ei au primit binecuvântarea patriarhului, pe atunci Sfântul Chiril.

După aceea, ei au călătorit la Ierusalim şi s-au sălăşluit la Muntele Măslinilor. Acolo cuvioasa Melania s-a închis într-o peşteră în care a trăit întru postiri aspre, rugăciuni şi sfinte citiri şi cugetări dumnezeieşti vreme de paisprezece ani. Ea a putut după aceea să fie de folos multor oameni pe calea mântuirii. Ea a întemeiat o mânăstire de bărbaţi şi o alta de femei.

La chemarea unei rudenii a ei, senatorul Volusian, păgân cu credinţa, ea a călătorit la Constantinopol şi 1-a convertit la credinţa creştină (ceea ce nici Fericitul Augustin nu reuşise să facă).

Ea apoi s-a întors la Muntele Măslinilor, unde s-a săvârşit către Domnul la anul 439, în vârstă fiind de cincizeci şi şapte de ani.

Cântare de laudă la Sfânta cuvioasă Melania Romana

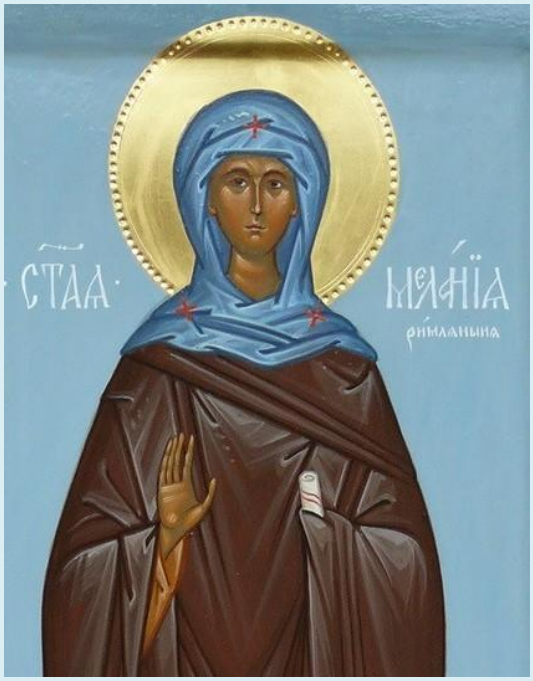

Sfânta Melania prea bogată a fost,
Dar aurul ei tot l-a împărţit săracilor.

Ea imensa-i bogăţie săracilor o a risipit,
Spre câştigarea Împărăţiei Cerurilor.

Cel ce negustoreşte al lui aur bine
însutit primeşte de la Dumnezeu,
Cine înţelept cheltuieşte a lui bogăţie,
Vrednic se face Împărăţiei Cerurilor.

Evlavioasa Melania, prea bogată,
săracă s-a făcut,
Ea în lume nu L-a avut scump
decât pe Hristos Dumnezeu;
Ea avându-L pe el, fără aur, prea bogată a fost,
Ea a zis: «Mi-ajunge mie Hristos Dumnezeu!»

Melania, bunul medic, pe mulţi a vindecat,
Pe Domnul lăudând până la ultima ei suflare.

Cugetare

Cu câtă înţelepciune au ştiut sfinţii, bărbaţi şi femei, să-şi chivernisească averile lor lumeşti! Cu câtă înţelepciune au ştiut ei să-şi cumpere pe cele nemuritoare cu cele stricăcioase! O, ce puţin preţ au pus ei pe bunurile pământeşti în ele însele, socotindu-le praf şi cenuşă!

Cercetând Sfânta Melania sfinţita pustie a Părinţilor Egiptului şi în ideea de a lăsa acolo mari ajutoare băneşti, ea a fost uimită să vadă cu câtă groază şi silă respingeau sfinţii orice fel de acumulare de bunuri materiale.

Astfel, cercetându-1 pe un sfânt sihastru pe nume Efestion, ea a văzut că nevoitorul nu are în chilia lui decât rogojini, un vas cu apă, un văsişor cu sare şi puţină pâine uscată. Cunoscând mai dinainte că bătrânul nu va accepta nimic de la ea, ea a strecurat în văsişorul cu sare nişte monezi de aur. Dar ieşind de acolo şi depărtându-se, ea l-a auzit pe monahul alergând după ea şi strigându-i din toate puterile să se oprească. Ea s-a oprit.

Bătrânul, întinzându-i monezile, i-a zis: "Nu am nevoie de acestea, ia ce este al tău."

Dar Melania i-a răspuns: "Le vei putea da altora care au nevoie de ele."

"Nimeni nu are nevoie de ele în aceste locuri," a răspuns Bătrânul.

Dar nevoind sfânta să ia înapoi ceea ce dăruise, bătrânul a ridicat mâna şi le-a aruncat în fluviu, apoi s-a întors la a lui chilie.

În timpul unei epidemii de ciumă care lovise Constantinopolul, împăratul Constantius a poruncit să fie omorâţi prin înecare în mare toţi cei contaminaţi.

Sfântul Zoticus i-a răscumpărat însă pe aceia şi i-a dus la casa lui, unde le-a dat îngrijirile cuvenite. Terminându-i-se banii, el a mers la împărat şi i-a cerut bani ca să îi cumpere mărgăritare de mare preţ. împăratul i-a dat banii, cu care Sfântul Zotic şi-a continuat sfânta lucrare de salvare a bolnavilor.

Împăratul i-a cerut într-o bună zi sfântului perlele promise, iar Sfântul Zotic 1-a adus pe împărat la el acasă şi i-a arătat bolnavii, spunându-i: "Acestea, împărate, sunt mărgăritarele promise, pe care le-am cumpărat cu nevoinţele mele şi cu aurul tău spre a ta mântuire."

Dar împăratul, nevoind să înţeleagă nimic, 1-a osândit pe Sfântul Zotic la moarte. Sfântul Zotic însă s-a strămutat astfel la viaţă, iar împăratul a rămas pe pământ ca să se pocăiască şi să-şi ispăşească păcatele acumulate.

Sfânta Melania - un chip al blândeței și al smereniei

Traducere și adaptare: Laura Enache

Odată una dintre nevoitoarele care erau împreună cu Sfânta Melania a întrebat-o dacă după atâta nevoință și virtute nu a fost împunsă niciodată de demonul slavei deșarte și al mândriei.

Pentru folosul nostru al tuturor, Sfânta Melania a început să spună: „Eu nici un bine nu aflu în mine. Numai ce l-am simțit pe vrăjmașul că seamănă înlăuntrul meu gânduri de mândrie cu prilejul postului de pildă, eu îi răspund: „Ce este așa mare lucru dacă eu postesc pentru o săptămână, în timp ce alții nu mănâncă deloc pentru patruzeci de zile, dacă eu nu mă apropii de untdelemn, alții nu se satură deloc nici de apă. Dacă iarăși îmi aruncă vrăjmașul vreo idee de mărire în legătură cu neagonisirea, cu puterea lui Dumnezeu i-am răspuns răutății lui de nedescris. „Câți oameni care au fost duși în robie de barbari nu au fost lipsiți și de propria lor libertate? Câți alții nu au căzut în dizgrație împărătească și nu au pierdut toate averile lor, ba încă și viața lor? Câți alții nu au fost lăsați săraci de părinții lor și în final câți nu au căzut victime ale hoției și tâlhăriei și câți nu au devenit dintr-odată din bogați săraci? Nu este mare ispravă dacă noi pentru bunătățile cele nestricăcioase și neîntinate am disprețuit cele pământești. Când iarăși am înțeles că duhul rău seamănă în mintea mea cuget de slavă deșartă, că eu adică de la multe haine moi și de mătase am sfârșit să port haine aspre de păr, silindu-mă pe mine însămi, mă gândeam în sinea mea la cei care se poartă goi în piață, tremurând de frig. Astfel Dumnezeu a biruit înlăuntrul meu pe diavol.

Melania a ajuns la o stare de blândețe și de seninătate atât de mare, încât dacă vreodată, cum se întâmplă adeseori, vreo monahie care o supărase, îi cerea iertare, sfânta îi răspundea: Domnul știe bine că sunt nevrednică, nu aș crede că sunt bună nici în comparație cu o mireancă. Cred totuși că în ziua judecății nu mă va învinui vrăjmașul că am adormit vreodată având vreo răutate față de cineva.

(Ieromonah Kosma Dohiaritul, Cartea uceniciei și ascultării. Din viața singuraticilor, Editura Agion Oros, 2012)

Icoane

Прп. Ѳеодоръ
Рамлянына

SF.
CUVIOASĂ
MELANIA
ROMANA

SFÂNTA
CUVIOASĂ
MELANIA
ROMANA
31 decembrie

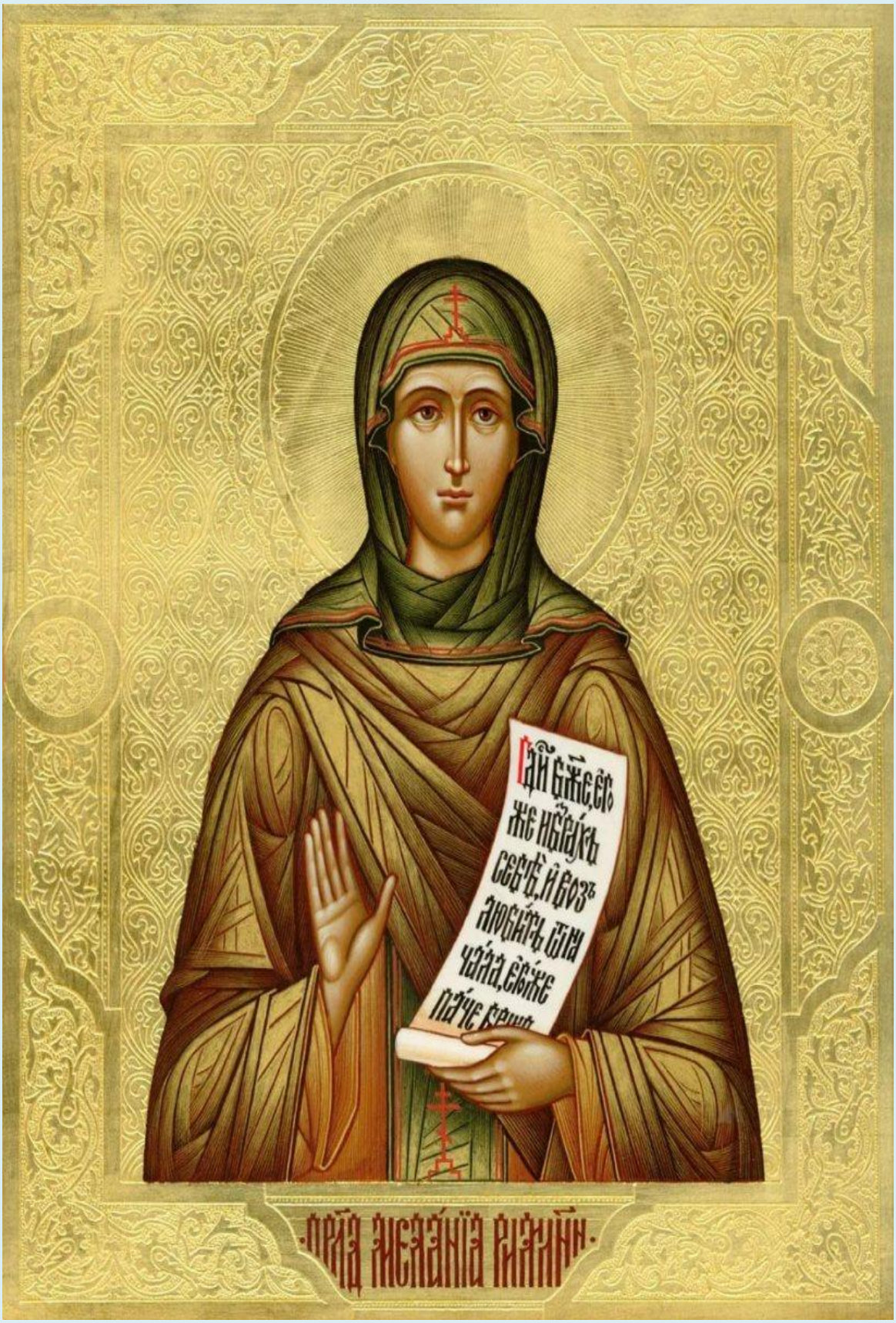

ТИМЫЙ
СПИСОК

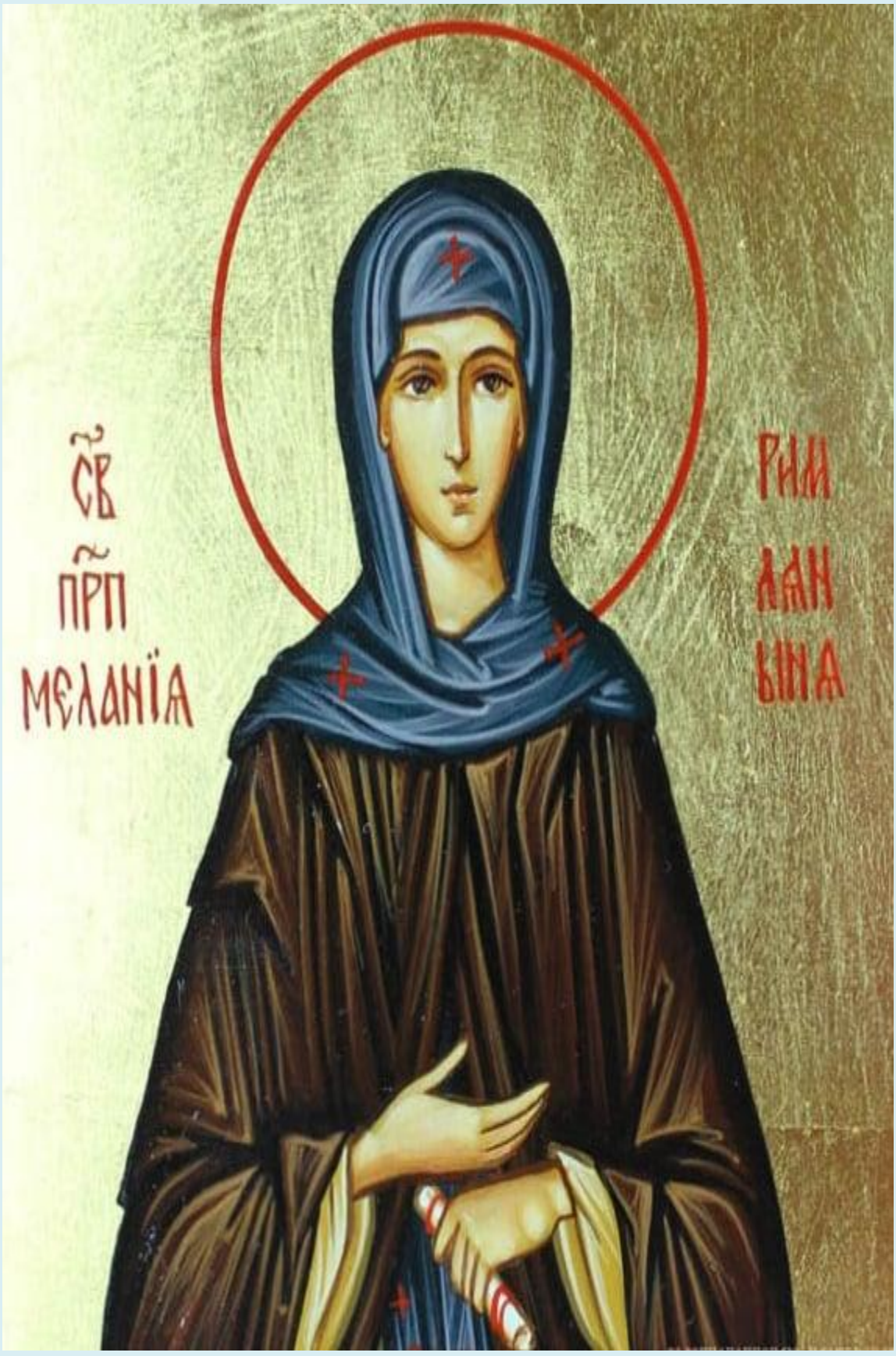
СВ
ПРП
МЕЛАНІЯ
РИМ
ЛЯН
ЫНА

СВ. ПРП.
МЕЛА́НІЯ
ПОДАРОК
ПОДАРОК

ПРѢ МАТИ
ЖЕЛАНІА

SAINT
MELANIA
THE YOUNGER
THE SOUL IS LIKE A BRIDE WHO IS TO ADORN HERSELF WITH THE ORNAMENTS OF THE VIRTUES

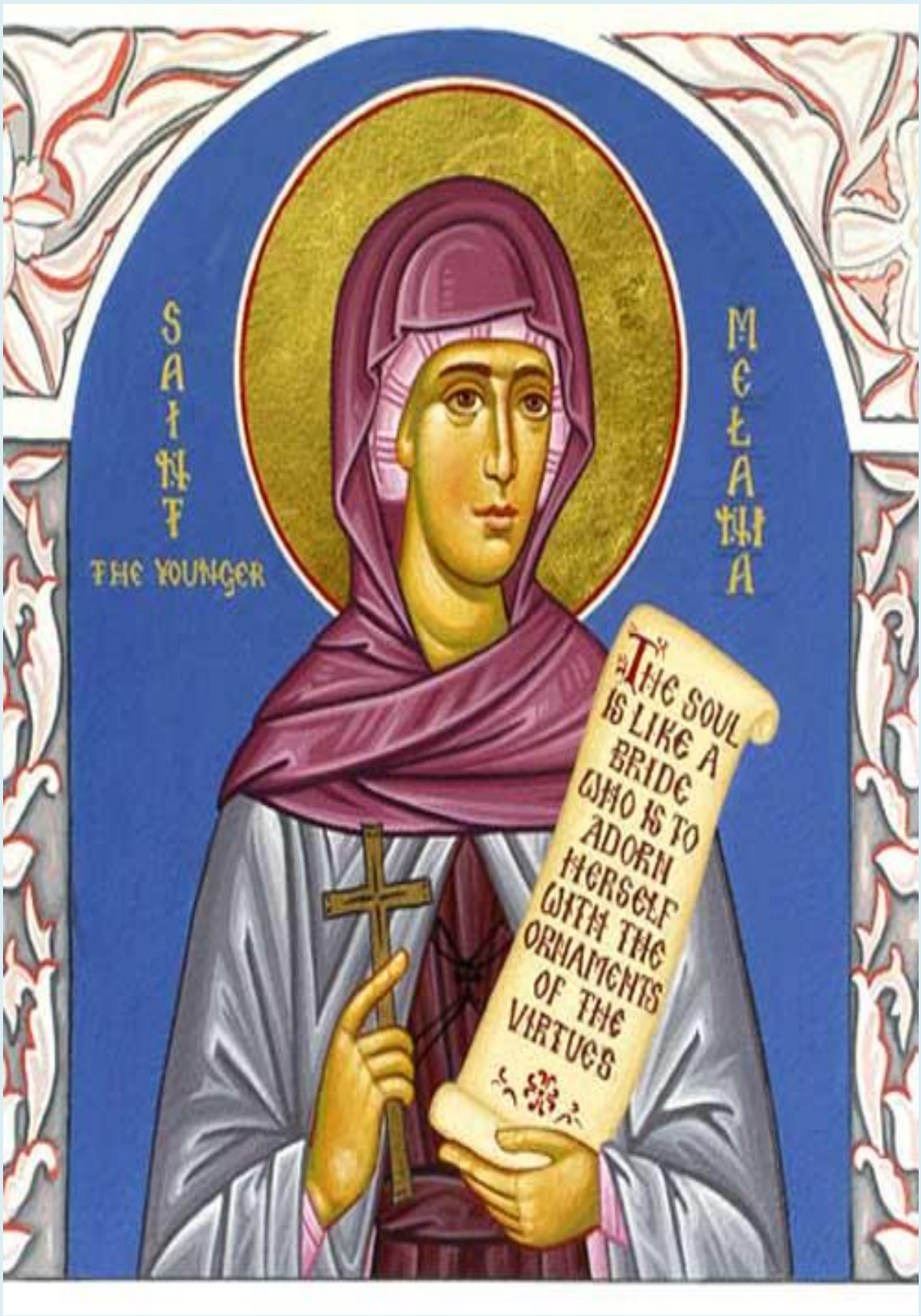
SAINT
THE YOUNGER
MELANIA
THE SOUL IS LIKE A BRIDE WHO IS TO ADORN HERSELF WITH THE ORNAMENTS OF THE VIRTUES

СТАА
МЕЛАНІА
римлянина

31 Decembrie
Sfânta Cuvioasă
Melania
Romana
icoane
articole canon video
doxologia.ro

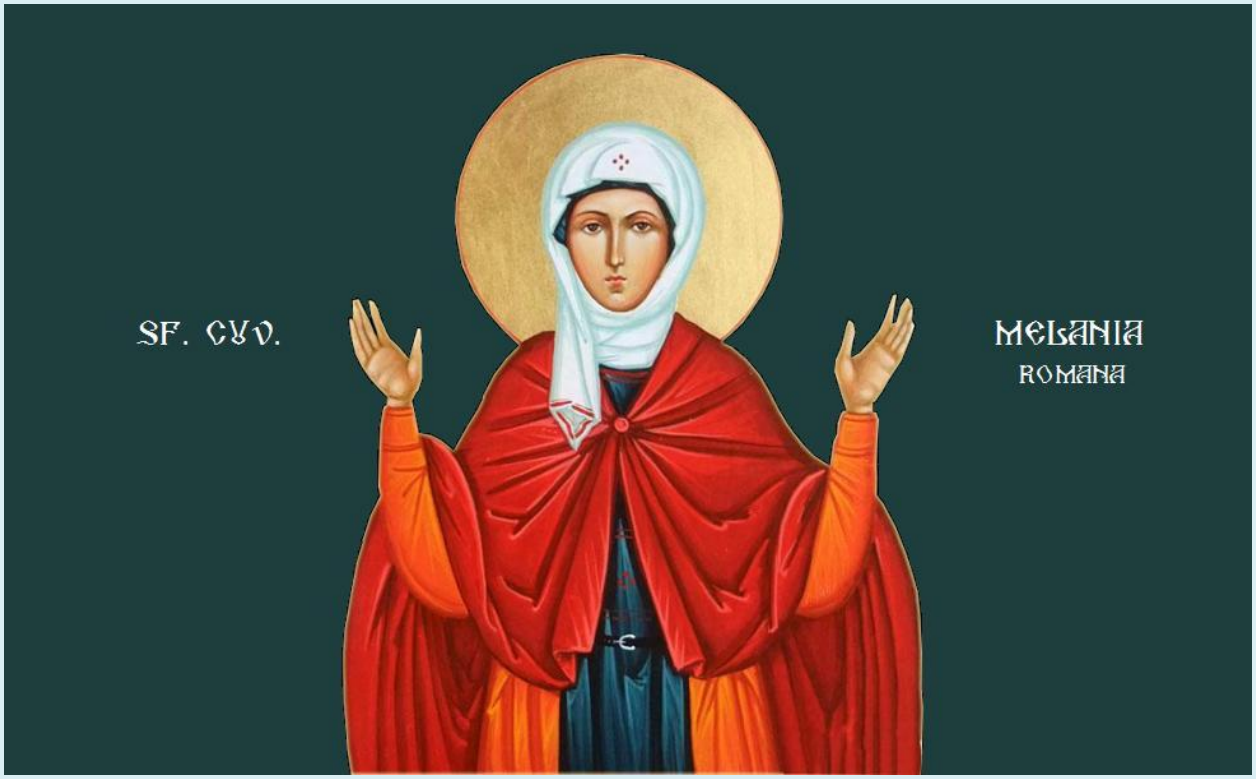
SF. CUV.
MELANIA
ROMANA

Sf. Cuv.
Melania
Romana

Sfânta
Cuvioasă
Melania
Romana

La mulți ani, Melania!
Mult spor în a conștientiza
ceea ce ocrotitoarea
ta spirituală a înțeles:
dragostea față
de Dumnezeu
e mai importantă
decât orice.
BASILICA.RO

La mulți ani, Melania!
Mult spor în a conștientiza
ceea ce ocrotitoarea ta
spirituală a înțeles:
dragostea față de Dumnezeu
e mai importantă
decât orice.
BASILICA.RO

Troparul Sfintei Cuvioase Melania Romana

31 Decembrie - Glasul 8

Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; si lucrând, ai învătat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta si cu îngerii împreună se bucură, Preacuvioasă Maică Melania, duhul tău.

Sfânta Cuvioasă

MELANIA Romana

Bucură-te, Sfântă cuvioasă Melania!